

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ 16

Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

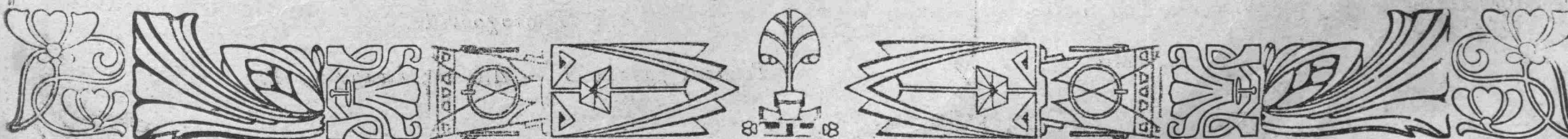
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΓΡΑΥΛΟΥΝΤΕΣ

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὑπερκοσμίου γεγονότος, τὴν ὁποῖαν τελεῖ ἡ Ἐκκλησία μας σήμερον, ἡ θεία ἑορτὴ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου καὶ τῆς ἀκρας συγκαταβάσεως τοῦ Ὑψίστου πρὸς τὸν ἄνθρωπον, δύνανται νὰ δώσωσιν εἰς τὸ πνεῦμα παντὸς διανοουμένου τὰς γενναϊότερας σκέψεις, καὶ εἰς τὴν καρδίαν ἐκάστου τὰ ὠραιότερα καὶ τρυφερώτερα αἰσθήματα.

Ἀλλὰ καὶ παραδειγματισμοὺς ὑπερόχους. Ὁλη ἡ σκηνοθεσία, ἡ ἀφελὴς καὶ λιτὴ, ἀλλὰ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἔξοχος, ὅλοι οἱ παράγοντες τοῦ θεοῦ μυστηρίου προβάλλουσι δι' ἡμᾶς τηλαυγεῖς φωστῆρες, καταυγάζοντες τὰς κατευθύνσεις μας καὶ πληροῦντες δι' οὐρανίας γαλήνης τὰς καρδίας τῶν πιστῶν.

Ἐξ ὧν ὁμοῦ αὐτῶν, τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ προτίμησίς μου στρέφεται πρὸς τὴν ομάδα ἐκείνην τῶν ἀπλοϊκῶν καὶ ἀκάκων ποιμένων, οἱ ὁποῖοι, τὴν θείαν νύκτα ἀγραυλοῦντες, ἀγρυπνοὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον, πλησίον τῆς ποιμνῆς αὐτῶν, ἦτις ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν λοφοσειρῶν τῆς Βηθλεέμ, ἐπέπρωτο ν' ἀξιωθῶσι τῆς θείας τῶν ἀγγέλων προσκλήσεως, νὰ ἀκούσωσι τὸν οὐράνιον ὕμνον τοῦ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις», καὶ, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸ θαῦμα, ἐλκόμενοι ἀπὸ τὸ μυστήριον, νὰ ἴδωσι μαζί με τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τὴν ἀνατολὴν ἐνὸς ἄλλου ἡλίου, τοῦ Ἡλίου τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ὡ! τοὺς εὐτυχεῖς ποιμένας ἐκείνους τῆς Βηθλεέμ! Συνέδεσαν τὸ ὄνομά των με τὸ ἱστορικώτερον γεγονός εἰκοσιν αἰώνων, καὶ, παρὰ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν, ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἐκάλυπεν ἡ λήθη, ἀλλὰ, τούναντίον, ὁ θεὸς φωτοστέφανος τοῦ θαύματος τοὺς περιβάλλει διηνεκῶς.

Καὶ ἡ σκηνὴ τῶν αὐτῶν, ἡ συμπαθὴς καὶ γλυκεῖα, ἔρχεται σήμερον νὰ δημιουργήσῃ εἰς τὰς καρδίας μας τὴν παρηγορίαν καὶ νὰ ἐνισχύσῃ ἐν αὐτῇ τὴν κλονιζομένην ἐλπίδα.

Οἱ ποιμένες τῆς Βηθλεέμ, οἱ ἀξιωθέντες πρῶτοι νὰ χαιρετήσωσι τὴν γένναν τοῦ θεοῦ νηπιού, ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ φωνὴ συνηδελφώθη με τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον, ἀπετέλεσαν τοὺς πρῶτους, τοὺς ἀφανεῖς Χριστιανούς, τοὺς πρῶτους ὁπαδοὺς τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου. Μάρτυρες τοῦ ὑπερφυοῦς θαύματος τῆς συγκαταβάσεως ἐνὸς Θεοῦ, ἤρθησαν εἰς τὴν ἀντίληψίν Του καὶ εἰς τὴν ποιμενικὴν φάτην, ἐν μέσῳ ἀχύρων καὶ χόρτων, διέκριναν ἐν τῷ νεογεννήτῳ βρέφει Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη νὰ καθοδηγήσῃ τὸν παραπλανηθέντα ἄνθρωπον. Καὶ προσήνεγκον τὴν πρῶτην λατρείαν των, ἣτις εἶχε τὴν θερμὴν τῆς ἀδόλου πίστεως καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς.

Μιμηθῶμεν τοὺς ποιμένας τῆς Βηθλεέμ. Σπεύσωμεν ὅλοι εἰς προσκύνησιν τοῦ σήμερον γεννωμένου Θεοῦ, καρδίαν, ἀγνὴν καὶ πίστιν θερμὴν προσφέροντες ἀντιπαντοίων δώρων. Εἶναι ἡ πνευματικὴ λατρεία, τὴν ὁποῖαν ἐζήτησεν ὁ Χριστός, ἐκείνη, ἣτις διακρίνει τοὺς ἀληθεῖς τῆς θρησκείας Του ὁπαδοὺς.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Ἐν βλέμμα εἰς τοὺς κόσμους τῶν μικρῶν σήμερον δὲν εἶναι ἄσκοπον. Οἱ μεγάλοι - σοφοί, οἱ ἐπηρμένοι διὰ τὴν πείραν, πῶ φέρει τὰς λευκὰς τρίχας εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ τὸν γρανίτην ἢ τὸν πάγον, ὁ ὁποῖος ἀντικαθιστᾷ εἰς τὰ στήθη των τὴν καρδίαν, δὲν ἔχουν νὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ τοῦ ὕψους, εἰς τὸ ὁποῖον φέρονται, ἀν ἀπὸ τοῦ σκίμματος, ὅπου τοὺς ἀνύψωσεν ὁ σκεπτικισμὸς, ρίψουν ἐν βλέμμα εἰς ἄλλους κόσμους, εἰς τοὺς κόσμους ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ὁ χρόνος καὶ ὁ ἐγωισμὸς κρατεῖ εἰσέτι παρθένους.

Καὶ ἂν μαζί με τὸ βλέμμα προσκολληθῶσι καὶ κάποιαν ἀκτεῖνα σκέψωσι, τότε ἡ ψυχὴ των θὰ δυνηθῇ νὰ λουθῇ εἰς ἐν καθαυτῆριον βίπτισμα, τὸ ὁποῖον θὰ διαλύσῃ τὰ νέφη ἀπὸ τὸ πνευμά των, τοὺς πηγῶνας ἐκ τῶν καρδιῶν των.

Ἄς μὴ πτοηθῶσιν! Ἡ σοφία των, τὴν ὁποῖαν τοὺς ἐχάρισεν ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς καὶ τὴν ὁποῖαν περὶ ἐλευθέρου ἐδημιούργησαν, ὑστερεῖ πολὺ τῆς σοφίας, τὴν ὁποῖαν διέκρησεν εἰς τὰς ψυχὰς των οἱ μικροσκοπικοὶ κόσμοι τῶν μικρῶν καὶ ἡ ἀντίληψις τῆς ζωῆς, ἡ ὁποῖα ἐστρεβλώθη εἰς τὸ πνευμά των, εὐρίσκεται καθιερᾷ, διαυγῆς, ἀνέπαφος μέσα εἰς τὰ ἀνεπηρέαστα πνεύματα τῶν μικρῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐσυνειθίσαν νὰ τὴν βλέπωσι πότε με μελανὰς διόπτρας καὶ πότε με στρεβλωτικὰ πρίσματα.

Καὶ δι' αὐτό, με τὴν θυμοσφίαν, τὴν ὁποῖαν ἡ φύσις ἔχει προικίσαι τὰς πρωτογόνους ὑτίρξεις, εὐρίσκουσι τὸν ἀληθῆ δρόμον τῆς ζωῆς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, οἱ μεγάλοι - σοφοί, προσπιθύνονται νὰ χειραφετηθῶσιν ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς, παρεπλανῶνται εἰς ἀτραποὺς δυσβάτους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐξέρχονται συντρίμματα ἀπυροπηγῆσεως καὶ πλάνης.

Ἐν βλέμμα εἰλικρινὲς καὶ παρατηρητικὸν εἰς τοὺς κόσμους τῶν μικρῶν σήμερον δὲν εἶναι ἄσκοπον. Τὴν σήμερον, ὅτε ὁ Χρόνος μᾶς φέρει περιόδους ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, ὅτε ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Παράδοσις μᾶς ὑπενθυμίζουν ἱστορικὰ γεγονότα Ἀπολυτρώσεως καὶ χαρᾶς, ἡ νάρκη τῆς ζωῆς, ἡ ὁποῖα ἀντικατέστησε τὸ ἐσωτερικὸν πῦρ τῆς καρδίας, θὰ εἶναι διατεθειμένη νὰ τὴν ἀντιπαρέλθῃ ὡς μίαν κοινὴν ἡμέραν, ἀνιαρωτέραν ἕως ὅλων τῶν ἄλλων· τὴν δὲ ἰδέαν αὐτὴν θὰ θελήσῃ νὰ τὴν ὀχυρώσῃ ὀπίσω ἐπιχειρημάτων, τὴν πειστικότητα τῶν ὁποίων ἐνισχύει ἡ σοφιστία.

Φυλαχθῶμεν ἀπὸ τὴν πλάνην αὐτὴν. Ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν ὑπαγορεύῃ κενωθεμένη ψυχὴ καὶ

στεῖρα διάνοια, ὅσον δὴποτε καὶ ἂν ἐπαναλαμβάνῃ τοὺς ψυχροὺς λογισμοὺς τῆς, εἶναι ἀπατηλὴ ἢ φωνὴ τῆς, εἶναι ἐσφαλμένη ἢ γνώμη τῆς.

Ἡ χαρὰ, τὴν ὁποῖαν ἀποδιώκει τόσον ζηλοτύπως ἢ παγερὰ σκέψις, ἢ ποιήσις καὶ τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀγωνίζονται νὰ διαλύσωσιν οἱ συκοφάντι τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι ἐγκλημα, οὔτε πλάνη· εἶναι ἡ ἀληθὴς ἀντίληψις τῆς καὶ πρὸς αὐτὴν μᾶς ὀδηγεῖ ἡ ἀνεπηρέαστος παρατήρησις.

Ἐν βλέμμα εἰς τοὺς κόσμους τῶν μικρῶν σήμερον.

Ἀδιαφοροῦσι διὰ τὴν ἐπικύριον, ἀπομυζῶντες τὰς καλλονὰς τῆς σήμερον ὡς τὰς εὐρου, παραδίδονται ὀρμεμύτως εἰς τὴν χιρᾶν, παρακολουθῶσι πηδῶντες τὴν χρυσολαμπὴ χρυσαλίδα, ἡ ὁποῖα τοὺς φέρει ἀπὸ θάμνου εἰς θάμνον, ἀπολαμβάνουσι τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθέων, χωρὶς ν' ἀνησυχῶσι διὰ τὰς ἀκάνθας, αἱ ὁποῖαι κρύπτονται ὑπὸ τὰ φύλλα των. Οἱ μεγάλοι - σοφοὶ ἐγκατελείψαμεν τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ζωῆς. Ὡς διάνοιαι μαχηταί, εἰς τὸν δρόμον μᾶς ἐξιχνιάζομεν μόνον τὰς ἀκάνθας καὶ παραβλέπομεν τὰ θάλαττα, διονυχίζομεν τὰς ἀσχημίας καὶ τυφλώτομεν πρὸ τῶν καλλωπῶν, καὶ ἀπὸ τῆς ψυχῆς μας ἀποδιώκομεν τὸ μείδιμα καὶ τὴν διάχυσιν.

Ἐν βλέμμα εἰς τοὺς κόσμους τῶν μικρῶν σήμερον θὰ μᾶς διδάξῃ πολλά. Περιμένοντες με ἀγανίαν τὰς λαμπρὰς ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι κλείουσι ἐν ἔτος, διὰ νὰ διανοῖξουν ἐν ἄλλο, τὰς ὑποδέχονται ὅπως δύναται καλλίτερον με τὰς ἀφελείας, τὰς ἀστρεβλώτους ψυχὰς των. Παραδίδονται εἰς τὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν τοὺς προξενεῖ κάποιον εὐτελεῖς παιγνιδάκι, ἐν ψευδόχρυσον κόσμημα. Καὶ ζοῦν μαζί τῆς ἡμέρας ὀραίας, ἡμέρας εὐτυχείας.

Ἄς μιμηθῶμεν ἰὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ζωῆς καὶ ἂς πάρωμεν ἐν παραδείγμα ἀπὸ τῆς λεγεῶνας τῶν μικρῶν, τὰς ὁποῖας ἐβιάσθημεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν. Ὅσονδὴποτε καὶ ἂν θεωρηθῇ μαύρη ἡ ζωὴ, θὰ εὐρωμεν μέσα εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τῆς ψυχῆς μας ἢ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον τῶν φίλων μας, κατὰ πολὺ πολυαιμότερον ἐνὸς ἀθύρματος, κατὰ λαμπρότερον προσαίρου κόσμηματος, τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀπύλασιν τῆς χαρᾶς, τὸ μείδιμα, τὴν παρηγορίαν, τὴν ἐλπίδα.

Ἐν βλέμμα εἰς τοὺς κόσμους τῶν μικρῶν σήμερον. Αὐτὸ θὰ μᾶς διδάξῃ ὅ,τι ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς μᾶς ἔκαμε ν' ἀπομάθωμεν, καὶ θὰ μᾶς φέρῃ, ὡς ὁ ἀστὴρ τῶν Μάγων, εἰς τὸν δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παρεπλανήθημεν.

Θ Κ. Μ.

Τὴν ἐβδομάδα ταύτην κυκλοφορεῖ

τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 'Ασ' Όλα 1915

Κομψότατον, καλλιτεχνικώτατον, πλουσιώτατον.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ :

Ἔργα τῶν δοκιμότερων λογογράφων καὶ ποιητῶν μας.

Εἰκόνας καλλιτεχνικὰς ἀρθόνους.

Γελοιογραφίας χαριτωμένας.

Τὸ Ἡμερολόγιον «ΑΠ' ΟΛΑ» θὰ εἶναι τὸ καλλιτεχνικώτερον δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς.

Τιμᾶται γρόσια 3 — Διὰ τὰς ἐπαρχίας 4.

★ ΝΥΞ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ★

Ὁ μελανός τῆς νυκτός πεπλος ἐκάλυψε μυστηριωδῶς τὸ πᾶν.

Εἶναι ἐσπέρα Δεκεμβρίου πένθιμος καὶ μελαγχολική, τὴν ὁποίαν καθιστᾷ μελαγχολικωτέραν ἡ λεπτή βροχή, ἣτις, πίπτονσα ἀδιακόπως καὶ πλήτουςα τὸν λιθόστρωτον καὶ τοὺς ὑελοπίνακας, παράγει ἀρμονικὸν θόρυβον.

Ἡ κίνησις, παρὰ τὸν πνεόντα παγερὸν ἄνεμον καὶ τὴν βροχὴν, εἶναι ἐξαιρετικῶς ζωηρὰ καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων κυκλοφοροῦν πλήθος πνυκνόν.

Εἶναι παραμονὴ Χριστουγέννων.

Ἐνδόμυχος χαρὰ ζωγραφίζεται ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν περιπατητῶν, ὧν εἰς πλείστοι φέρουσι ποικιλόσημα δέματα, περικλείοντα τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα θὰ προσφέρωσιν εἰς τὰς προσφιλεῖς τῶν ὑπάρξεις.

Γυνὴ ροκένδυτος, φέρουσα βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, ἴσταται ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ζητοῦσα ἐλεημοσύνην.

Ἰκετεύει τοὺς ἐκείθεν διαβαίνοντας νὰ τῇ δώσωσι κερμάτιόν τι, ἀλλ' ἡ παράκλησίς τῆς «Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί», δὲν εὐρίσκει ἠχώ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ὕλης ἀποσκληραθείσας καρδίας τῶν. Μάτην τοὺς ὑπεθυμίζει, ὅτι εἶναι παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων· οὐδεμίαν εἰς αὐτοὺς ποιεῖ ἐντύπωσιν ἢ διὰ τῆς θρηνηφούσης αὐτῆς φωνῆς ἐξομολόγησις, οὐ ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς δὲν ἔφογε.

Δὲν ζητεῖ αὕτη μέγα χρηματικὸν ποσόν, οὐδὲως φροντίζει διὰ τὸ μέλλον· σκέπτεται μόνον τὸ παρόν, ζητεῖ τὸν ὄβελόν τοῦ ἐλεήμονος, ὅπως ἀγορῶσιν ἄριον.

Οἱ διαβάται σπεύδουσι νὰ φθῶσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν. Οὔτοι εἶναι εὐτυχεῖς· τί τοὺς ἐνδιαφέρει εἰς τὸν πλησίον τῶν δυστυχῶν;

Ἐάν ὅμως ἐγνωρίζον, ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι ἀδελφὴ τῆς δυστυχίας!

Ἰρέμει ἡ δυστυχὴς γυνὴ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ παγεροῦ βορρᾶ καὶ δάκρυα ἀναβλύζουσι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Βλέπει αὕτη τοὺς ἄλλους νὰ χαίρουν, ἐνῶ στερεῖται αὕτη καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου. Κλαίει οὐχὶ ἐκ φθόνου, ἀλλ' ἐκ τῆς συγκινήσεως, διότι εἶναι παραμονὴ ἑορτῆς μεγάλης, ἣν ἴσως πεινώσα θὰ διέλθῃ.

Ὁ βόμβος τῆς μεγαλουπόλεως κοθίσταται βαθυμυθῶν ἀσθενέστερος, διότι σπεύδει αὕτη, μετὰ τὴν ἐργασίαν, τὸν προσρισμὸν τοῦτον τοῦ ἀνθρώπου, νὰ βυθισθῇ εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὴν σιγὴν τοῦ θανάτου, καθ' ἣν, παύων τις νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ὕλης προσδίδεται εἰς τὸν κόσμον τῶν αἰθῶν.

Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη μεταμεσημβριὴ καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἴσταται εἰσέτι ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ζητοῦσα ἐλεημοσύνην.

Ἀκριβῶς ἀπείναι αὕτης εὐρίσκεται τὸ ἐπιβλητικὸν μέγεθος πλουσίου· ὅλα τὰ παράθερα φωτίζονται, ἀλλὰ τὰ βελούδινα παραπετόσματα δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ διασκορπῆσιν τὰ ἐντός. Ἀκούεται μόνον ὁ ἦχος συγκρουομένων ἄργυρων ἐπιτραπέζιων οὐκείων, ὁ ἦχος καὶ ἀφελῆς γέλωτος τῶν παιδῶν καὶ ἡ μεταλλικὴ φωνὴ ῥεθύσης συνοδείας κλειδοκυμβάλου.

Διασκεδάζουσι ἐκεῖ, ὀλίγον φροντίζοντες περὶ τῆς δυστυχῆς ἐπαίτιδος, ἣτις θὰ σύρῃ τὰ ἀσθενῆ τῆς βήματα, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν πενιχρὰν τῆς καλῆς, ἐνθα θὰ προσφερῇ ὡς χριστουγεννιάτικον δῶρον εἰς τὰ τέκνα τῆς, ἐπίσης νηστικά, δύστροφα φιλήματα, συνοδειόμενα μὲ τὰ πύρινα τῆς δάκρυα.

Ὁ δυστυχὴς ὑψώνει πάντοτε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀναμένων ἐκ τῶν ἄνω τὴν θεραπείαν τῆς δυστυχίας του, ἐνῶ ὁ εὐτυχὴς οὐδαμῶς τολμᾷ ν' ἀτενίσῃ πρὸς τὰ ἄνω, ρίπτει τὸ βλέμμα χαμαί, διότι ἡ εὐτυχία εἶναι παροδική, ἐπίγειος...

Δυνατὸς συριγμὸς διαρχομένου αὐτοκινήτου ὡς περιφωνία ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἀρμονίας αἰφνης ἀκούεται, συγχρόνως δὲ σχεδὸν τρομακτικὴ φωνὴ γυναικὸς ἀντηχεῖ.

Ἡ ἐπαίτις ἠγνόησε. Τρέχει αὕτη, ὑπέκουσα ἄπλῶς μόνον εἰς τὸ αἰσθητὸν τῆς μητρικῆς στοργῆς,

καὶ ἀρπάζει ἐπταετὲς κοράσιον, τὸ ὁποῖον θὰ κατεπατεῖτο ὑπὸ τοῦ αὐτοκινήτου, ἐνῶ ἀπροσέκτως κατήρχετο ἐκ τῆς ἀμόξης. Σώζει αὐτὸ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς, διότι ἀνελογίσθη, ὅτι ἔχει καὶ τὸ κορίσιον τοῦτο μητέρα, ἣτις τὸ ἀγαπᾷ, ὅσον αὕτη τὰ τέκνα τῆς, καὶ ἡ ὁποία θὰ παρεφρόνει ἴσως, βλέπουσα τὸ παιδίον τὸς ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἐπιφέρει καρτερικῶς ἡ δυστυχὴς γυνὴ τὸς στερηθείσας, ὁρμᾷ ὅλως ἀπερισπαστῶς πρὸς βέβαιον κίνδυνον, ἵνα σώσῃ ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν ἀπειλουμένην, διότι ἐπιθυμεῖ, ὅπως μὴ μονάς τις προστεθῇ εἰς τοὺς ἠθικῶς πάσχοντας.

— Μαμά, φωνάζει ἡ μικρὰ κότωχος, καὶ ἡ μήτηρ σπεύδει παρὰ τὸ τέκνον τῆς, ἵνα πεισθῇ, ὅτι εἶναι σῶον!

Ἐναποθέτει αὕτη φίλημα ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ ἀγγελομόρφου κορασίου τῆς καὶ τεινεί ταῦτοχρόνως τὴν χεῖρα εἰς τὴν σώτειραν, τὴν εὐεργέτιδα, ψιθυρίζουσα μυσρίας εἰςχοριστίας.

— Φίλησε, μικρὰ μου, λέγει ὀποτεινομένη εἰς τὴν κόρην τῆς, τὴν χεῖρα τῆς εὐεργέτιδος σου καὶ δῶσε ὅλα τὰ δῶρά σου, διὰ νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὰ τέκνα τῆς.

— Δὲν θέλω δῶρα, ὅπαντᾷ ἡ γενναία ἐπαίτις, θέλω μόνον ψωμί διὰ τὰ παιδιά μου καὶ ἐμέ.

Ναί, αὐτὰ ἔλεγεν ἡ δυστυχὴς, διότι ἡ πλουσία κεντρία ἐσκέφθη, ὅτι τὰ πολυτίμα τῆς κόρης τῆς δῶρα θὰ ἐχαροποιοῦν τὰ ἐν τῇ καλύβῃ τῆς ἐπαίτιδος τέκνα, μὴ τελμήσασα νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσιν ἀπόκληροι τῆς τύχης, οἵτινες ἀπὸ ἡμερῶν στεροῦνται ἄρτου.

Οἱ τιμιώτεροι τῶν ἀνθρώπων εἶναι εἰς πλείστοι τῶν ἐν δυστυχίᾳ καὶ στερησίᾳ διατελούντων, ἐνῶ ἠδύνατο οὗτοι λίαν εὐκόλως νὰ ζῶσιν ἀνέτως μὲν, ἀλλὰ ἐλαφρῶ τῇ συνειδήσει. Ἡ σύγχρονος κοινωμία, κωφεύουσα εἰς τὰς ἰκεσίας τῶν πτωχῶν, σιωπηρῶς προβάλλει τὸ στερεότυπον δίλημμα: «Ἐπαίτις ἢ Ἀτιμία».

Φρικτὸν, ἀλλ' ἀληθές.

Ἡ ἐπαίτις μας προὔτιμησε τὸ πρῶτον, μὴ θέλουσα νὰ ἀηδωθῇ τὸ ὄνομά τῆς καὶ καταστῇ οὕτως ὁ ἠθικὸς αὐτοσυγκρίσιμος τῆς καταστροφῆς τῶν τέκνων τῆς, μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ προσθέσῃ παράγοντας βλαβεροὺς ἐν τῇ κοινωμίᾳ, εἴτινες θὰ ἐτελεύτουσιν ἢ ἐντὸς τῶν φυλακῶν ἢ ἐπὶ τῆς ἀγχόνης.

Εἶναι νύξ Χριστουγέννων.

Ὁ βορρᾶς ἀγρίως συριζει, διεισδύων διὰ τῶν θραυομένων τῆς καλύβης ὑέλων, ἡ σελήνη ρίπτει τὸ ἀσθενὲς καὶ ἄργυρον αὐτῆς φῶς ἐντὸς τῆς καλύβης, ζηλεύσασα καὶ αὕτη τὴν σκηνήν, ἣτις ἐκτυλίσσεται ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ πενιχροῦ καὶ ἔρειπωμένου οἰκήματος.

Ὅλα ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν πρὸ ὠρῶν τιμῶν λαβόντων χώραν καὶ τῶν ἤδη ἐκτυλισσομένων!

Μὲ μειδίαμα ἐναρέτου γυναικός, ἐχοῦσης τὴν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν, ἣτις εἶναι ἡ ἱκανοποίησις καλῆς τιμῆς πράξεως, ἡ ἐπαίτις κάθεται μετὰ τῶν δύο αὐτῆς τέκνων ἐπὶ ἀχυροστραμνῆς. Ἐπέστρεψαν ὀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τρώγουσιν ἢ μᾶλλον κατοβροχθίζουσιν ἀπλήστως τὰ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας, ἣς τὸ κοράσιον ἐσώθη, ὀποσταλέντα φαγητά.

— Παιδιά μου, λέγει ἡ ἐπαίτις πρὸς τὰ τέκνα αὐτῆς, εἴ ποῦ τοῖς ἐξέθεσε τὰ ἀνὰ τὴν πόλιν διατρέξαντα, παιδιά μου, νὰ ἦσθε πάντοτε καλοὶ καὶ τίμιαι ἀνθρωποὶ, νὰ βοηθῆτε τὸν πλησίον σας ὅσον δύνασθε καὶ νὰ μὴ λησμονῆτε τὰ παραγέματα Ἐκεινοῦ, ὅστις ἐγεννήθη ὡς σπῆμα εἰς τὴν Βηθλεὲμ. Πράττετε πάντοτε καλὸς πράξεις, ἀνακουφίζοντες τοὺς ἄλλους ἐν τῇ δυστυχίᾳ τῶν, διότι ἡ καρδιὰ ἔχει ἀνάγκην ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως. Εὐεργετοῦντες τὸν πλησίον σας, κοὶ πτωχοὶ εἶτε ὄντες, ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι θ' ἀνατείλῃ ἡμέρα ἐπιβροβεύσεως τοῦ ἐναρέτου βίου σας.

Τοιαῦτα ἡ μήτηρ πρὸς τὰ τέκνα τῆς συνεβούλευεν, ἐνῶ ὁ ἄνεμος διὰ τοῦ ὀπαισίου αὐτοῦ συριγματος ἐπεβεβαίον τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ μαρτυρικὸς βίος, ὅν διάγουσι πενόμενοι ὑπάρξεις, ἔχουσαι ὡς τροφὴν πνευματικὴν τὰ ὑπὸ τοῦ Ναζωραίου ἀνὰ τὰς ἀπεράντους ἐκείνας ἐκτάσεις διδασθέντα, ἐξ ὧν ἀντλοῦσι θάρρος καὶ ἐγκαρτέρησιν.

Ἐπὶ τὰς στέγας ταύτας ἀνεποκρίτως ἐορτάζεται ἡ Γέννησις τοῦ Μεγάλου Ἀλτροῦστοῦ καὶ ὄχι ὑπὸ τὰς τῶν διαρχομένων ὡς ἐκ τῆς τοῦ χρυσοῦ ἀντανάκλασεως, οἵτινες μᾶλλον ἐσπερίδα πρὸς διασκέδασιν τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων θεωροῦσι, παρὰ ἐπέτειον τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐλεύσεως τοῦ Θεοῦ.

ΚΑΙ ΕΓΩ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ;

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας δύο συνταγαὶ ἔχουν πέρασιν. Ἡ πρὸς κατασκευὴν κουρομπιέδων: λάβε ἄχνην ψιλὴν κτλ. καὶ ἡ πρὸς κατασκευὴν λογίων.

Ἡ δευτέρα ἔχει ὡς ἐξῆς:

Λάβε:

Ὡσαννά	οὐγγίας 3
Φάτνης ἀλόγων	> 1
Θείου βρέφους	> 5
Ἀστέρος μάγων	> 2

Ἀνάμειξον, ρίψε ὀλίγα θαυμαστικά καὶ σερβίρισε αὔριον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐφημεριδῶν καὶ περιοδικῶν καὶ πανηγυρικῶν φύλλων.

Εἰς τὰ σπύτια σας, τὰ ὁποῖα, ποιητικῆ ἀδείᾳ, ἀπὸ σήμερον εἶναι «ἀρχοντικόν», ὅπως καὶ σεις «ἀρχοντες», ὅπως τὰ κορίτσια σας «γαίτανοφρυδούσαις», εἰς τὰ σπύτια σας τὰ παιδιὰ, καὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας εἰς ὑπὸ ψήφιοι λόγοι.

Ὁ Οὐγὼ — ὡς ἐπικαλεσθῶ καὶ ἐγὼ τὸν Οὐγκῶ μίαν φορὰν — εἶπεν, ὅτι τὴν σκιάν τοῦ βουνοῦ τὴν βλέπουσιν ὅλοι, καὶ ὅτι ἐκεῖνος λέγεται ὀξυδερκέστερος, ὁ ὁποῖος βλέπει τὴν σκιάν τοῦ λιθαρίου.

Ἡ σκιά τοῦ βουνοῦ εἶναι ἡ γέννησις Σου, Χριστέ μου, καὶ τὴν βλέπουσιν ὅλοι καὶ ὅλοι τὴν ὕμνοῦν.

Ποῖος δὲν ἐχαιρέτησε τὴν ἡμέραν, ἡ ὁποία διηκολύθη ἀπὸ τότε ἕως τώρα συνεχῆς ἡμέρα, φῶς, κάλλος; Ποῖος ἐροῦσεν εἰς τὸν κόσμον τὸν πρὸ Σοῦ εἶνα βλέμμα καὶ δὲν εἶδε τὴν διαφθοράν, τὴν ἀτιμίαν, τὴν ἀθρησκείαν, τὴν ἀπάτην;

Εἶχεν ἐκλυθῇ ἡ οἰκογένεια καὶ εἶχε χυθῇ ἡ ἀκολασία, εἶχε παραλύσει ἡ κοινωμία καὶ τὸ κράτος τὸ μέγα, τὸ ἀπέραντον, παρέτασε, καὶ οἱ ἱερεῖς, ὅπως λέγει ὁ Ντουροῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ συναντηθῶσι χωρὶς νὰ γελάσουν. Τίποτε δὲν ἦτο ἄρτιον.

Ἐνα παιδάκι ἐγεννήθη Σὺ καὶ ἠλάκτισες τὸ σαρακοφαγομένον οἰκοδεμημα καὶ ἔδειξες φῶς καὶ ἑσώσες.

Ἐπειτα ἐγέννησεν ἡ πίστις Σου καὶ τὸ φῶς Σου σκιάς.

Ἐγέννησε τοὺς ἱερεξεσταστὰς ἐν ὀνόματί Σου, καὶ ὅταν ἐξέλιπον αὐτοὶ, ἐγέννησε τοὺς λογίους τῆς αὔριου.

Ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὀπόθεν βλέπεις τὰ πάντα, θὰ μὲ εἶδες καὶ ἐμέ τὸν δαίλαιον, τὸ πιστόν Σου τέκνον, τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ ὅσον καὶ ἂν ἐσμικρύνθη ἀπὸ βιβλία καὶ θεωρίας καὶ τοῦ κόσμου τὸν πάγον, αὐτὸς τὰς ἡμέρας γεννᾶται πάλιν μέσα εἰς ὠραία ὄνειρα καὶ εἰς ὠραίων ἀναμνήσεων φάτιν.

Θὰ μὲ εἶδες ἀγωνιζόμενον τὸν ἀγῶνα νὰ ὕμνηθῇ ἡ γέννησις Σου ὅσον τὸ δυατὸν ὀλιγώτερον ἀπὸ λογίους ἱεοφαιεῖς. Θὰ ἤκουσες τοὺς διαλόγους.

— Ἐνα διηγηματακι σοῦ ἔφερα θεῖον.

— Μά!...

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ μὰ! Θὰ τὸ βάλῃς!

— Δὲν θὰ τὸ βάλω.

— Μὰ γιατί;

— Δὲν χωρεῖ εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν.

Θὰ τὰ εἶδες αὐτὰ ἀπὸ τῶν οὐρανίων θρόνων Σου καὶ θὰ τὰ ἤκουσες καὶ θὰ ἐλυπήθης τὸ τέκνον Σου. Δὲν ἐκουράσθη ἡ ἀνθρωπότης εἴκοσιν αἰῶνας νὰ Σε ὕμνῃ.

Τί ὠραία θὰ ἦτο ἡ ἀλήθεια αὕτη, ἂν, Χριστέ μου, ὕμνῃσο, ὄχι Σὺ, εἰς τὰ γραφόμενα, ἀλλ' ὁ ἐγωισμὸς τοῦ καθενός!

Ἐπῆρξες συχνὰ πράξεις διὰ ἰδιοτελεῖς σκοποῦς καὶ δι' ἰδιοτελεῖς φιλολογικὰς βλέψεις.

Ἐν ὀνόματί Σου ἔκαυσαν, ἀνεσκολώπησαν, ἐτέφλωσαν, ἔσφαξαν.

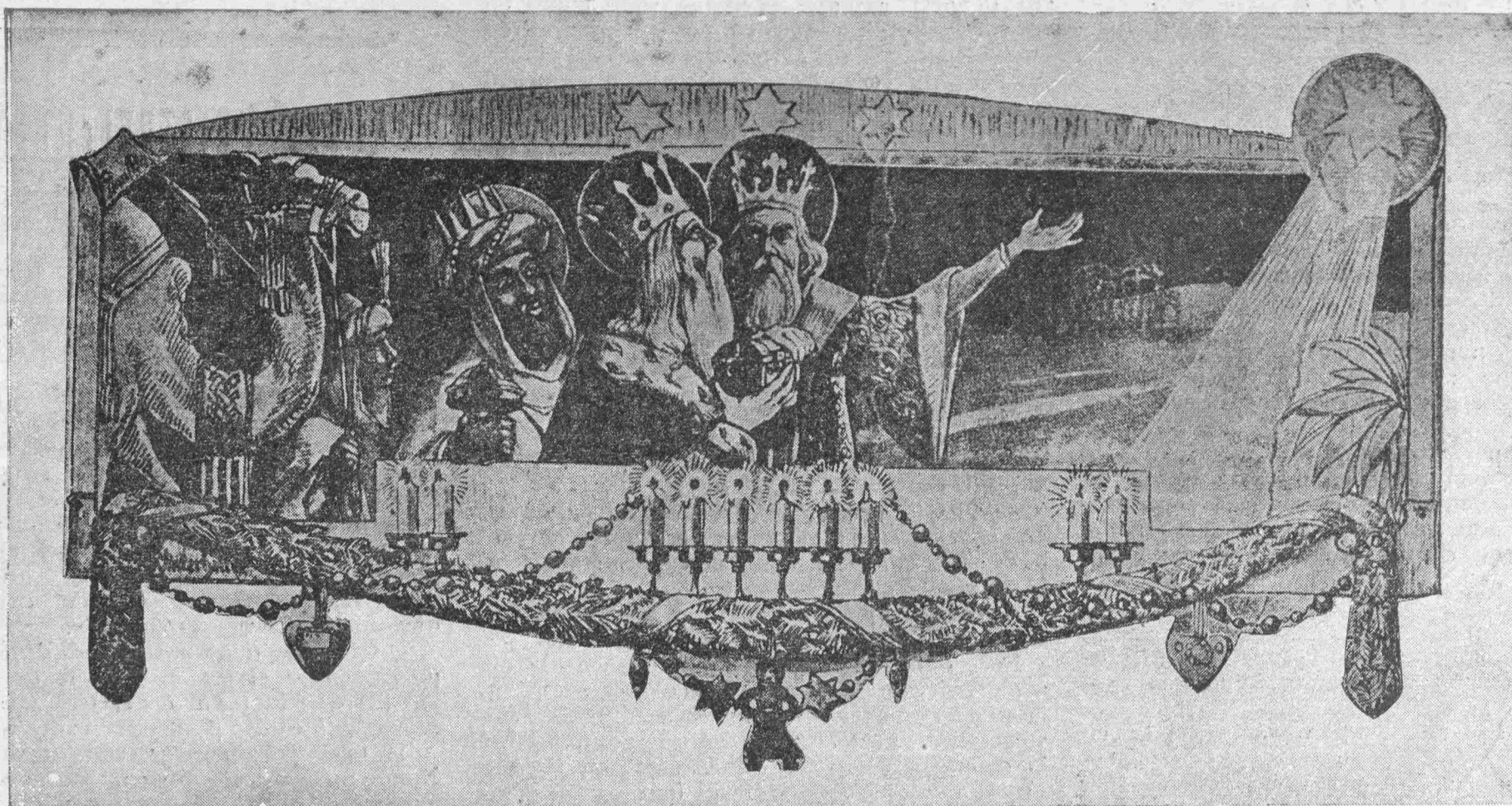
Τώρα γράφουν ἐν ὀνόματί Σου ὅσοι θέλουν νὰ γίνουσι λόγοι. Χειρότερον αὐτό.

Θὰ γραφοῦν καὶ ἀλήθειαι σήμερον καὶ αὔριον, θὰ γραφοῦν καὶ ἀληθινῆς συγκινήσεως φράσεις, ἀλλὰ θὰ γραφοῦν καὶ ὅσα ἐγράφησαν πρὸ δέκα ἐτῶν.

Καὶ ὅμως ἔλαβα καὶ ἐγὼ διαταγὴν, Χριστέ μου, νὰ γράψω «Χριστουγεννιάτικον».

Ἐμὼ τὴν γέννησίν Σου τὴν θεῖαν, τὴν ὁποίαν ἔμνησαν «ἄγγελοι μετὰ ποιμένων», ὄχι καὶ λογίων ὄμως.

Δοξάζω τὰ καλά τῆς, τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας, τῆς ἀπάτης, τοῦ ψεύδους, τῆς ἀσελείας.

« Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Γαλιλαίας, ἰδοὺ μάγοι ἀπ' ἀνατολῶν προσεγένοντο εἰς Ἱερουσόλυμα, λέγοντες : Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ἐξέδομεν γὰρ τὸν Ἄστέρα αὐτοῦ ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ ». [Ματθαῖος; Κεφ. ΙΙ]

Δὲν σὰς ἐκάλεσε ἄγγελος
μὲ ὀλόχρυσά φτερά,
μόνο ἢ φωνή, ποῦ μυστικά,
προφητικά ἐλαλοῦσε
στὸ θεῖο Σωκράτη κι' ἔλεγε
μακρόθεν μιὰ φορά,
γιὰ μιὰ τοῦ Κόσμου γέαν ἀυγή,
ποῦ νῶρθη δὲν θ' ἀργοῦσε.

Ἡ θεία φωνή σὰς κάλεσε
γιὰ τοὺς μεγάλους δρόμους,
κι' ἀπὸ τῆ μυριοθάματη
καὶ πλούσια Ἀνατολή
κινήσατε μὲ τῆς λαμπρῆς
πορφύρες σας στοὺς ὤμους,
μὲ τῆς χρυσῆς κορῶνές σας
ψηλά στὴν κεφαλή!

Καὶ μὲ τὰ μάτια τὰ βαθειά,
στοχαστικά ὑψωμένα,
πρὸς τὸ Ἄστρο τὸ ἀβασιλευτό,
ποῦ λάμπει καὶ ὀδηγεῖ,
καὶ μὲ τὴν πίστι ἀκλόνητη,
ζητούσατε ὀλοένα
τὸ Βρέφος, ποῦ θὰ γλύκαινε
τὴν πικραμένη Γῆ.

Κι' ἐνῶ ἀπ' ἀντίπερα ἡ ὄργη
τοῦ Ἡρώδη, ἡ φρενιασμένη,
ἐφούσκωνε κι' ἀκόνιζε
τὰ δίκωπα σπαθιά,
ἀτρόμητοι κι' ἀκούραστοι,
καὶ πάντα ἀδελφωμένοι,
περνούσατε μὲ κάποιον φῶς,
γεμάτη τὴν καρδιά!...

Κι' ἐφτάσατε!... Ὡ, τὸ ἱερὸ
καὶ τὸ μεγάλο βράδυ!
Ἡλιος δὲν ἦταν κι' ἔλαμπε
κι' ἐφάνταζε ἡ Σηλιά,
« Δόξα ἐν Ὑψίστοις » ἐψάλλαν
τὰ Χερουβεὶμ ὁμάδι,
πλῆθος ἀστέρια ἐπέφτανε
τριγύρω ἀπὸ ψηλά!

Ἐσκυψε τότε ὁ Οὐρανὸς
στὴ Γῆ μας τὴ μητέρα
κι' ἕνα φιλι τῆς ἔδωκε,
κι' ἀνάκουστη εὐωδιά,
καὶ μιὰ χαρὰ καὶ μιὰ γλυκειὰ
γαλήνη ἐχύθη ὡς πέτρα
ἀπὸ τῆς Γῆς τὰ θέμελα,
ὡς τοῦ Ἄδη τὴν καρδιά!...

Καὶ σεῖς, ἐνῶ ἐπερνούσατε
μὲς στὴ Σηλιά, κάποια ἄλλη,
τῆς Ἱστορίας, ἀνοίχτηκεν
ἡ πύλη ἀστραφτερή,
καὶ ἰσάγγελοι ἐπεράσατε,
κι' ἐμπήκατε Μεγάλοι,
ἡ Δόξα, ποῦ σὰς κάλεσε,
θερμὰ νὰ σὰς χαρῆ!...

Ἱεροί! Σὰς φέρνει τὸ πιστὸ
τραγοῦδι πάντα τώρα,
ἀπὸ τῆ μυριοθάματη
καὶ πλούσια Ἀνατολή,
κρατῶντας τὰ θεόπρεπα
συμβολικά σας δῶρα,
μὲ τῆς χρυσῆς κορῶνές σας
ψηλά στὴν κεφαλή!

Καὶ μὲ τὰ μάτια τὰ βαθειά,
στοχαστικά ὑψωμένα,
πρὸς τὸ Ἄστρο τῶν ὀλάνοιχτων
μεγάλων Οὐρανῶν,
γιὰ τὴν ψυχὴ μου ἀνοίγετε
κάποια φτερά κλεισμένα,
καὶ κάποιον δρόμο δείχνετε:
τὸν δρόμο τῶν ἀγνῶν!...

Θ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Σήμερα ἐχτύπησαν γλυκὰ στὸν ὄρθρον ἡ καμπάνες
Κι' ἔδιωξαν ἀπ' τὰ μάτια μου τὸν ὕπνο τὸν βαθύ,
Κι' ἐννοίες πικρῆς μου φέρανε, κι' ἐννοίες μου φέραν πλάνες,
Καὶ τοῦ καῦμοῦ τὸ σῦθαμπο τριγύρω ἔχει ἀπλωθῆ!...

Δὲν ἐγεννήθη σήμερα ἕνας Χριστὸς γιὰ μένα
Νὰ χύση μὲς' στὰ σπλάγχνα μου τὸ φῶς τῶν Οὐρανῶν!
Καὶ τὰ γιορτάσιμα κεριά ὅλα γιὰ μὲ σβυσμένα
Κι' οὔτε στὸ βλέφαρο ἔρχεται τὸ δάκρυ τῶν ἀγνῶν!...

Ποῦ εἶναι τὸ Ἄστέρι τὸ λαμπρό, ποῦ ἀργὰ θὰ μ' ὀδηγήσει
Στὸ Σηλιαιο, ποῦ φαντάσθηκα γιὰ χρόνους καὶ καιροῦς,
Ἐμπρὸς στὰ πόδια ἐνὸς Θεοῦ ἡ ἀγάπη μου νὰ χύσει
Τῆς πονεμένης μου καρδιάς τοὺς τόσους θησαυροῦς;...

Ποῦν' ἡ Χριστουγεννιάτικες χαρῆς καὶ τὸ παιδάκι,
Ποῦ ἐξύπναε τὰ μεσάνυχτα νὰ πάη στὴν ἐκκλησιά,
Κρατῶντας τὸν ἀσπρόμαλλο παπποῦ του ἀπ' τὸ χεράκι
Καὶ μὲ τὴν κατακαίνουργη λευκὴ του φορεσιά;...

Ποῦ εἶναι ἡ γωνιά ἡ φλογόβολη καὶ ποῦ εἶναι τὸ λιβάνι,
Ποῦ εὐώδιαζε τὸ σπίτι μας τὴν σημερινὴν ἀυγή;
Ποῦ χερί θάρρη σήμερα πορτοκαλλιῆς νὰ βάνη
Καὶ βάρια στὰ εἰκονίσματα μὲ πίστι καὶ στοργή;

Κάνένα!... Ὁ χάρος πέρασε καὶ τ' ἀφήκε ρημάδια!
Τ' ἀγαπημένα πρόσωπα ἢ γῆ τὰ καταλεῖ.
Μέσα στὸ σπίτι ὅλα πικρὰ κι' ὅλα θλιμμένα κι' ἄδεια,
Κι' οὔτε φωτιὰ στὸ τζάκι μας, στὴ στέγη οὔτε πουλί.

Καὶ σήμερα στῆς σκάλες μας δὲ θάρθουν τὰ παιδιά
Νὰ ψάλουνε τὰ κάλαντα μὲ τὸ χρυσὸ καράβι,
Χωρὶς τὰ δεντρολίβανα θὰ μείν' ἡ Παναγιὰ
Κι' οὔτε καντήλι σήμερα κοντὰ τῆς δὲν ἀνάβει.

«Χριστὸς γεννᾶται σήμερα» δὲν θὰ ψαλλῆ γιὰ μένα
Μέσ' στὸν ὀλόφωτο ναό, στοὺς θόλους τοῦ ψηλά,
Τὰ χεῖλη Σου, μανοῦλά μου, γιὰ πάντα σφραλισμένα
Δὲ θ' ἀνοιχτοῦνε σήμερα νὰ εἰποῦν: «Χρόνια πολλά!»

Κι' οὔτε ὁ παπποῦς τὸν τάφο του τὸν σκοτεινὸ θ' ἀφήσει
Νὰ εἰπῆ τὰ παραμῦθια του στὸ ἀνήξερο παιδί,
Τὸ κρῦο, ποῦ ἐξ' ὀλόκληρη τῆ γῆ ἔχει ἐνδύσει
Καὶ τὴν ψυχὴ μου ἐτύλιξε σ' ἕνα ψυχρὸ μανδύ!...

Καὶ ἠχοῦνε πάντα γιορτερὰ ἢ καμπάνες, κι' ἄς ἠχοῦνε!
Κάνεις Χριστὸς γιὰ μένα δὲν θ' ἀνατεῖλη πειὰ!...
Πάντα θλιμμένο ἢ σημερινῆς ἡμέρες θὰ μὲ βροῦνε,
Χωρὶς χρυσὸ καὶ λίβανο, καὶ σμύρνα καὶ χαρὰ!...

ΑΠΟ ΗΜΕΡΑΣ ΕΙΣ ΗΜΕΡΑΝ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Εισερχόμεθα εις την εβδομάδα των μικρών, εις την εβδομάδα των παιδιών! Αφού εν έτος όλόκληρον περνά δια τούς μεγάλους, δια την τύρην της ζωής μας, δια τὰ καλά και τὰ κακά πάθη, δια τὰ συμφέροντα και τὰς όρέξεις, δια την πάλην αυτήν, την άένναον και την άσπλαγγνον της ζωής, ιδού όπου αφήνομεν μίαν εβδομάδα και εις τὰ τέκνα μας.

Και άρχίζει ή εβδομάς της άφελους χαράς, ή εβδομάς ή άθώα, ή γεμάτη όχι με όρέξεις πλεονεξίας, με όνειρα άλληλοκαταστροφής, με σχέδια σπαραγμού, κακής ήδονής, αίσχρου κέρδους, υανίας επικρατήσεως. Το Χριστόψωμον των Χριστουγέννων και τὰ άθύραματα της Πρωτοχρονιάς, όλίγα γλυκύσματα και όλίγα παιγνίδια, μία κούκλα και μία θήκη ζαχαρωτών, ιδού πλέον τó αντίκειμενον της παλης και το πεδιον των έπιθυμιών αυτής της εβδομάδος.

Εις μάτην ήμεις οί μεγάλοι χαρτοπαικτούμεν, έορταζομεν, καμνομεν δώρα! Εις ματην προσπαθούμεν να έορτάσωμεν Χριστούγεννα και να χαρώμεν Πρωτοχρονίαν και να διελθώμεν την εβδομάδα αυτήν ευρτασίμως! Η άληθής έορτή μόνον δια τα παιδιά άνθεί. Δι' αυτούς οί μαγοι έρχονται σήμερα, και δι' αυτούς αποκλειστικώς εκστρατεύει εκ Κασαρίας ο άγιος Βασίλειος, χιονισμενος όλίγον την γενειάδα και με τó δισακκίον πλημμυρισμένον εκ πληξείας.

Άρκει κανείς να καμη απόψε μίαν περιοδείαν εις τας συνοικίας, να ιδή τούς μικρούς ψάλτας, οί

όποιοι από οίκου εις οίκον, με φωνάς βρηνχιασμένων άγγέλων, θί ψάλλουν τó «Χριστός γεννάται σήμερα», δια να έννοή τη όλον τó μέγεθος της παιδικής ευτυχίας.

Αί συνοδεύεται αύται των μικροσκοπικών τροβαδούρων με τας έρρίνους φωνάς, με τούς βοστρύχους τούς ξανθούς, με τὰ ράκη των ένδυμασιών, με τó θάρρος των αίτήσεων, οί ότιμ θά μετατρέψουν αύριον εις παιγνίδια και εις γλυκύσματα τὰ κέρδη των, δίδουν τόν άληθή τόνον της έορτής.

Και τόν δίδουν άκόμη περιστότερον αί άλλαι συνοδεύει των παιδιών, τὰ όποια ίστανται εις την Μεγάλην Όδόν, έμπροσθεν των μυθωδών καταστημάτων, όπου πραγματοποιούνται όλα τὰ όνειρα, όπου αί διηγήσεις της μυθίας και της γοητείας λαμβάνουν ύπόστασιν, όπου εύρίσκειται κανείς ως έμπροσθεν παραδείσων.

Δέν πρέτει όμως να λησμονήσωμεν, ότι δια της εβδομάδος αυτής οί μικροί εισέρχονται και αυτοί

εις την ζωήν και ότι ή ήδονή των φεύ! είναι, όπως μās προσεγγίζουν.

Τα παιγνίδια της πρωτοχρονιάς και αί γοητείας των Χριστουγέννων συνίστανται εις μίαν μίμησιν της ζωής των μεγάλων.

Η ευτυχία των παιδιών, τὰ όποια ίστανται έμπροσθεν μās φάλαγγος μολυβδίνων στρατιωτών, είναι ο θρίαμβος του ένστικτου της κυριαρχίας, και ή ευτυχία των κορασιών, αί όποια ίστανται γοητευμένοι έμπροσθεν μικράς κούκλας, είναι ο θρίαμβος του ένστικτου της μητρότητος, και ή ευτυχία του παιδιού, του θέλοντος να συναποφέρη όλόκληρον κατάστημα εις τας χείρας του, είναι ή πρώτη άφυπνιζόμενη άνθρωπίνη πλεονεξία.

Τα πρώτα κακά αισθήματα των παιδιών, ή πρώτη ειδαχθής όψις της άνθρωπίνης φύσεως, έμφανίζεται έμπροσθεν των πρωτοχρονιάτικων δώρων, λέγει κάπου ο Σπένσερ.

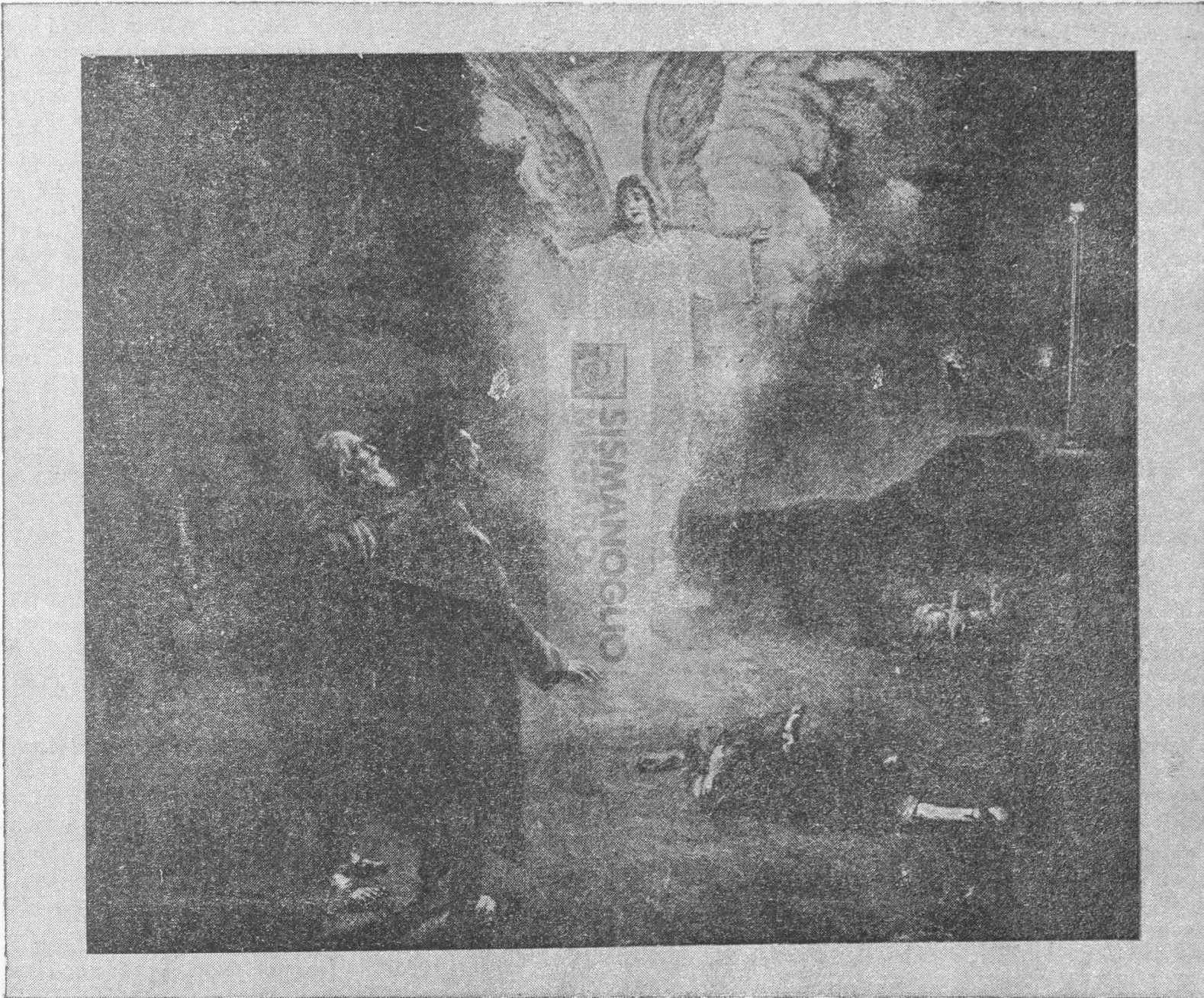
Και είναι τóσον άληθές, είναι τóσον προφανές, ότι ή άγγελική αυτή χαρά των μικρών είναι κακή χαρά, ότι ο έγωϊσμός των, ο μικρός των έγωϊσμός, και ή πλεονεξία και ή ζηλοτυπία και ή άπληστία

και ή όρεξις προς κυριαρχίαν, προς καταστροφήν και επικράτησιν, εκεί τó πρώτον έπιδεικνύονται.

Άλλ' είναι μοιραϊον. Οί μικροί, όπως και οί μεγάλοι, έχουν κατά βάθος τας αυτάρ πηγάς της ήδονής και τας αυτάρ πηγάς της θλίψεως. Άλλ' ή χαρά των μικρών, όπως και ή θλίψις των, είναι άθωοτέρα πάντοτε, είναι περισσερονόμιγής, τούς κατέχει περισσότερον.

Δι' ήμās τούς μεγάλους ή χαρά της Πρωτοχρονιάς και των Χριστουγέννων ποτέ πλέον δεν άνευρίσκειται. Η ήδονή μας έχει μίαν ύποστάθμην μελαγχολίας, μίαν σταγόνα πικρίας, δηλητηριάζει τó ποτήριον της χαράς μας και κάτι τι μās έμποδίζει την άτάραχον έξοδον εις τόν παράδεισον του όνειρου.

N. ΕΠ.

Πρός τόν "Ηλιον της Δικαιοσύνης.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Έχουν γραφή πλειστάκις αί συνήθειαι, αί δαιμονίαι και αί προλήψεις, αί όποια, άρκετά περιεργοί, επικρατούν άκόμη κατά την νύκτα των Χριστουγέννων, πρό πάντων εις τούς καθολικούς χωρικούς των έπαρχιών. Άλλ' είναι αύται τóσον πολλαι και ποικίλαι, ώστε κατανοούν σχεδόν άνεξάντητοι. Πάντοτε όμως κινούν τó ενδιαφέρον παντός, οί όποιοι θέλει να συμπληρώση τας γνώσεις του περί των ξένων συνηθειών.

Κανείς από τούς καθολικούς δεν έννοεί την νύκτα των Χριστουγέννων να μη, εύρεθῆ εις την

έπί τούτω ψιλλομένην Μεσονύκτιον άκολουθίαν. Ούτε τó γήρας, ούτε αυτή ή ασθένεια τούς έμποδίζει προς τούτο. Με τὰ δεκανίκια ή με τó φορείον πρέπει έξάπαντος να προσέλθῃ εις την άκολουθίαν, άδιαφορον, αν ο ναός απέχη όλόκληρους ώρας από τó χωρίον του, ή, αν χιόνες και ψύχος τρομακτικόν έλικρατούν κατά την νύκτα εκείνην. Πολυάριθμοι συνοδεύει περνούν τὰ έπικίνδυνα μονοπάτια, ανάμεσα σ' τὰ χιονισμένα δάση, σөн γυναιξί και τέκνοις, με ένα φαναράκι σ' τó χέρι και με άνυπομονησίαν να άτενίσουν μακρόθεν τόν κατάφωτον ναϊσκον του χωρίου.

Δέν λείπουν δε κατά την μετάβασιν και επιστροφήν των ταύτην φρικωδέστατα έπεισόδια, τὰ όποια συχνά πληρώνονται με αυτήν την ζωήν των. Είχεν άναγραφῆ πέρυσιν, ότι εις την Βρετανίην, εις κάποιαν καλύβην οί έπιστρέψαντες σύζυγοι εύρον

πρό της έστίας δύο λύκους, οί όποιοι, ώθήσαντες την θύραν, εισήλθον εις αυτήν κατά την άπουσίαν των οικοδεσποτών και οί όποιοι εις την στιγμήν κατεξέσχισαν αυτούς, κατατρομαγμένους. Άλλά και από πτώσεις κρυσταλλωμένων δένδρων και όλισθήματα εις βράθρα, κρημνούς, όχι όλίγοι κατά την νύκτα ταύτην παθαίνουν τραγικήν καταστροφήν.

Πρέπει όμως με κάθε θυσίαν να μη λείψουν από την άκολουθίαν και διότι κατ' αυτήν πολλάκις υπό ειδικών ήθοποιών παριστάνεται όλόκληρος ή ιστορία της Γεννήσεως του Ίησού και της σφογής των παιδων υπό του θηριώδους Ηρώδου, αλλά και διότι πιστεύεται, ότι την εσπέραν εκείνην προγνωρίζεται ποίοι θα άποθάνουν κατά τó μετ' όλίγον νέον έτος. Γίνεται δε τούτο γνωστόν από ένα τοίμημα, τó όποιον πιστεύουν, ότι αίσθάνονται εις τόν ώμον, όταν ψάλλεται τó «Δόξα

ἐν Ὑψίστοις» καὶ τὸ ὅποιον παραδέχονται, ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸν θάνατον, ὃ ὅποιος τὴν ὄραν ἐκείνην, εὐρισκόμενος εἰς τὸν ναόν, τσιμπᾷ μερικὸς ἀπὸ τὸ ἐκκλησιασμα.

* *

Εἰς ἄλλας ἐπαρχίας τῆς Κοιτηνῆς πιστεύουν, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων ὁμιλοῦν καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα καὶ ὅτι πλεῖστα ἀψυχα ἀντικείμενα ἀποκτοῦν ζῶν καὶ αἰσθήσεις. Διηγούνται π. χ., ὅτι ἠκούσθη ὁ βοῦς νὰ ἐρωτᾷ τὸν ὄνον εἰς τὸν σταῦλον: «Τί θὰ κόμωμεν αὐρίον;» «Θὰ συνοδεύσωμεν ἕως τὸν τάφον τὸν κύριόν μας». Καὶ τὴν ἐπιούσαν ὁ κύριός των, γέρον χωρικός, πρῶτα ὠδήγητο εἰς τὸν τάφον. Πιστεῖται ἐπίσης, ὅτι μετακινῶνται βράχοι καὶ βουναί, τὰ ὅποια ἐπανέρχονται εἰς τὴν θέσιν των ἀκριβῶς τὴν 12 μεσονύκτιον ὥραν. «Ὁ βράχος τοῦ φιλαργύρου», ὅπως ὀνομαζοῦν ἕνα μέγαν βράχον εἰς τὴν Προβεγγίαν, εἶναι ὁ τρομος τῶν χρηματολατρῶν, διότι, λέγουσιν, ὅτι νῆθε χρόνον, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν θέσιν θὰ πάρη μαζὴ του τὸν περισσότερον φιλαργύρον τοῦ χωρίου. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὅλοι ἐκεῖ κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων μειοβάλλονται εἰς γενναιοδῶρους πρώτης γρομμῆς.

* *

Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν παραδέχονται, ὅτι ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον τῶν Χριστουγέννων, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ δωδεκάτου κτύπου τοῦ ὥρολογίου τῶν ναῶν φεῖγει ὁ διάβολος ὁρομαίς, ἀφίνων ὀπίσω του χρυσὰ καὶ ἄλλα δελεαστικὰ ἴχνη καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ποῦ θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Φόβος καὶ τρόμος κυρίως τῶν ἐξωμένων εἶναι ἡ συνάντησις τῶν σημειῶν τούτων, τὰ ὅποια προαγγέλλουν καταστροφὴν τῶν χρυσῶν ὀνειρῶν των. Διὰ τούτο, ὅπως παραδεχῶν, μόνον οἱ ἱρωτευμένοι καὶ οἱ μνηστειμένοι προτιμοῦν νὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων νὰ μένουν σ' τὸ σπιτάκι των, ἴσως διὰ τὰ πλέξουν ἐκεῖ ἄλλα ὄνειρα χρυσὰ καὶ κἄπως περισσοτέραν ἔχοντα σχέσιν μετὰ τὴν πραγματικότητα.

Εἰς πολλὰς Σκανδιναυκῆς ἐπαρχίας ὁλόκληροι συνοδεῖται μετὰ λαμπάδας καὶ ψαλμοῦδων ἔρχονται τὰ μεσονύκτια εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δώδεκα κτύπων τοῦ ὥρολογίου, φαντάζονται, ὅτι βλέπουν ἀνοιγομένην τὴν θάλασσαν, εἰς τὸν βυθὸν τῆς ὅπου φαίνεται ἡ βασιλεία τοῦ διαβόλου μετὰ ὅλα τὰ φριβερά μορτῦρια τῆς Κολάσεως. Ἐχον σημεῖωθῆ πολλοὶ ἀκριβοὶ θάνατοι τῶν φαντασιοπλήκτων τούτων, οἱ ὅποιοι μεταξὺ τῶν κολοζομένων ἀνεγώρισαν τάχα καὶ προσφιλεῖς των εἰκείους.

Κατὰ τὸν μεσαῖονα συνειθίζοντο μέσα εἰς τοὺς ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς παραστάσεις κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, αἱ ὅποια ἐστοιχίζον μεγὰ ποσὰ καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐλάμβανον μέρος οἱ ἱερεῖς, οἱ βαρῶνοι καὶ οἱ κόμητες. Ἡ συνήθεια αὕτη διειρηθῆ μέχρι σήμερον εἰς τὴν Νορμανδίαν, ὅπου τὴν νύκτα μεγαλοπρεπῆς ἄρμα, φωταγωγημένον καὶ παριστάει τὴν ἱερὰν φάτιν μετὰ τοὺς ἐπ' αὐτῆς ἠθοποιούς, οἱ ὅποιοι ὑποκρίνονται ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ, ἐν ψαλμοῖς ὀδηγεῖται εἰς τὸν καθεδρὸν ναόν, εἰς τὸν ὅποιον καὶ εἰσάγεται. Ἐπειτα κλείουν αἱ θύραι τοῦ ναοῦ, ἀστὴρ δὲ φωτεινὸς διὰ νήματος ἐκ τῆς ὀροφῆς κατέρχεται πρὸς τὸν πλέον ἐνάρετον νομιζόμενον τοῦ χωρίου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀκούονται τρεῖς κτύποι εἰς τὴν κλειστὴν θύραν τοῦ ναοῦ, πρὸς τὴν ὁποίαν τρέχει καὶ ἀνοίγει ὁ ἐν λόγῳ ἑάρετος. Ἀμέσως εἰσέρχεται ἡ συνοδεία τῶν μάγων μετὰ πλούσια δῶρα, τὰ ὅποια καταθέτει πρὸ τοῦ συμβολιζομένου Ἰησοῦ. Τοὺς μάγους ὑποκρίνονται πάντοτε οἱ πλουσιώτεροι τοῦ χωρίου, διότι προσφέρονται ὑπ' αὐτῶν πρὸς τοῦτο μεγὰ καὶ σημαντικὰ χρηματικὰ ποσὰ πρὸς ὄφελος τοῦ ἐπαρχιακοῦ ναοῦ.

* *

Εἰς τὴν Ἰσπανίαν, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ ναοῦ, ἡ εἰκογένεια θὰ καθήσῃ ἐμπροσθεν ἐστίας, εἰς τὴν ὁποίαν καίει δυνατὴ φωτιά. Οἱ γεροντότεροι θὰ διηγῶνται ὡραίας ἱστορίας, σχετικὰς μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἡμέρας, οἱ δὲ νεώτεροι καὶ οἱ μνηστειμένοι προσέχουν εἰς τὰ σταλάγματα εὐλαϊστικῶν, ἀπὸ τὰ ἀκανόνιστα σχήματα τοῦ ὁποίου προβλέπεται ἡ τύχη των. Κάτι δηλαδὴ παρόμοιον μετὰ τὸ μελῦθι, ποῦ χύνουν τὰ ἰδικὰ μας κορίτσια σ' τὸν κλειδῶνα. Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ θύραι ὅλων τῶν οἰκιῶν ἀφίνονται ἀνοικταὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς, οἱ ὅποιοι, μετὰ τοὺς οἰκοδεσπότης καὶ τοὺς λοιποὺς οἰκείους των παρακάθονται εἰς τὸ μεταμεσονύκτιον πλούσιον δεῖπνον. Συνήθως μετὰ τοῦτο ἀρχίζει ἀγὼν φουστῆματος πρὸς τὰ ἀνημμένα ξύλα τῆς γωνίας καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ζωηρότητα τῶν σπινθήρων ὁ παπποὺς καὶ ἡ γιαγιά τῆς εἰκογενείας προλέγει τὰ μέλλοντα.

* *

Εὐθὺς μετὰ τὸ μεταμεσονύκτιον δεῖπνον θὰ κοιμηθῶν ὅλοι, ἐφοῦ προηγουμένως φροντίσουν ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας νὰ θέσουν τὰ ὑποδήματά των. Τὰ μικρόπαιδα πρὸ πάντων τρέχουν νὰ κάμουν τοῦτο, διότι πιστεύουν, ὅτι τὴν νύκτα ἄγγελος Κυρίου, κατερχόμενος ἀπὸ τὴν καπνοδόχην, ἀφίνει στὰ παιδικὰ ὑποδήματα παιγνίδια, γλυκύσματα καὶ

ἄλλα ἀγαπητὰ πράγματα. Δὲν πρέπει δὲ κανὲν παιδάκι νὰ μείνῃ, τὸ ὅποιον τὸ πρῶν νὰ μὴ εὐρησθῇ κάτι μέσα στὰ ὑποδήματά του. Πολλοὶ φιλόπταιχοι ἐταιρία φροντίζουν νὰ στέλλουν διάφορα παιδικὰ πράγματα, τὰ ὅποια οἱ ἀρμόδιοι θὰ τὰ ταξιδεῖται καταλλήλως. Εἰς τὰ ὑποδήματα τῶν ἐν ὄρα γόμου κοριτσιῶν, τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων ἀφίνονται καὶ γρομματάκια τῶν μελλόντων πεθερικῶν των, τὰ ὅποια τὴν ἐπιούσαν θὰ προσέλθουν εἰς οἰκογενειακὸν συμβούλιον διὰ τὰς περαιτέρω λεπτομερείας τοῦ συνοικεσίου Φαντάζεσθε τώρα τί χαρὰ βασιλεύει στὸ σπιτί, ποῦ θὰ εὐρεθῶν τὰ χαροποιὰ αὐτὰ γρομματάκια καὶ πόσῃ κατῆφειαν καὶ θλίψιν προξενεῖ τὸ ἐναντίον. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅπως γράφουν τοξιδιωτικὰ ἀναμνήσεις Γάλλου λογογράφου, ὅτι ἐβδομητὰ πέντε τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τὰ κορίτσια τῶν ἐπαρχιῶν θὰ εὐτυχίσουν νὰ πάρουν τὰ χαρομόσινα αὐτὰ γρομματάκια. Καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται διατί δὲν ἐχρησώπησεν ἀκόμη ὁ γόμος εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Εὐρώπης καὶ διατί ἐκεῖ διατηρεῖται τὸ πολυπληθὲς καὶ γόνιμον τῶν οἰκογενειῶν.

* *

Εἰς τὴν Ἀβυσσηνίαν αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων διαρκοῦν ὀκτὼ ἡμέρας, διεξάγονται δὲ μετὰ τὴν ἀρχαίαν Βυζαντινὴν μεγαλοπρεπεῖαν, μετὰ πρῶτα ξεῖς καὶ γεύματα εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ ὑπαιθρον. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν ἑορτῶν, ὅλοι οἱ Ἀβυσσηνοὶ θὰ λουσθῶν εἰς τὸν Νεῖλον καὶ τὰς παραποτάμους του, διὰ νὰ ἀποκτήσουν, ὅπως πιστεύουν, νέαν ζωὴν καὶ ἀκμήν. Εἰς τὸ λουτρόν παρίσταται καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, καθήμενος ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ μετὰ ἰδιαίτους περιβολῆν, συμβολίζων ἕνα ἐκ τῶν τριῶν μάγων. Τρεῖς κανονισμοὶ μετ' ὀλίγον ἀναγγέλλουν τὴν λήξιν τῶν ἑορτῶν.

* *

Εἰς πολλοὺς σλαβικοὺς ὀρθοδόξους λαοὺς, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν, τὰ κορίτσια τῆς γειτονίας ἐπάνω εἰς ὀλίγο σιτάρι θέτουν ἕνα δακτυλίδι, ἔπειτα φέρουν ἕνα πετεινόν, ὃ ὅποιος ἀρχίζει νὰ τρώγῃ τὸ σιτάρι. Ὁ πετεινός, ὅταν πλησιάζῃ νὰ τελειώσῃ τὴν τροφήν του, ἀπῶθεῖ τὸ δακτυλίδι, τὸ ὅποιον κυλᾷ γύρω εἰς τὰ ἀνυπόμονα κορίτσια. Καὶ ἡ ἀνυπόμνησις των εἶναι πολὺ δίκαια, διότι πιστεύουν, ὅτι εἰς ὅποιον ἐμπρὸς σταματήσῃ τὸ δακτυλίδι, ἐκείνη θὰ νυμφευθῇ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνον.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

~~~~~

Παρέμεινεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ὅτε ἤκουσε τὸν θροῦν σειομένων κλάδων. Ἐνέτεινε τὴν προσοχὴν της, καὶ εἶδε τὸν Ἰάκωβον καὶ τὴν Μάρθαν νὰ περιπατοῦν εἰς τὸν κήπον. Τὸ ζεῦγος ἀπεμακρύνθη· μέχρι τοῦ παραθύρου της ἔφθανον οἱ θωπευτικοὶ λόγοι τοῦ Ἰακώβου πρὸς τὴν Μάρθαν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἦτο μόνη. Δὲν εἶχεν ἀνάγκην πλέον νὰ ὑποκρίνεται.

— Ἡ ζωὴ μου ἔληξεν, ἐσκέφθη.

Τὸ ζεῦγος ἀπεμακρύνθη, διηυθύνθη πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ μεγάρου καὶ ἐμβῆκε. Ἡ σιωπὴ ἐπανῆλθεν. Ἡ ὄρα παρήρατο. Ἡ Ἰσαβέλλα περισσότερον ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐξάψεως. Ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κήπον. Καὶ ἐκεῖ, μόνη ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, παρεδόθη εἰς τὰς σκέψεις της. Ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς τὴν ἐθώπευε. Μετ' ὀλίγον ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅτε ἐξαίφνης εὐρέθη πρὸ τοῦ Ἰακώβου.

— Ἰσαβέλλα, τῆς λέγει μετὰ χαμηλὴν φωνήν, τί κόμνεις ἐκεῖ;

— Εἶχα ἡμικρανίαν καὶ ἐξῆλθον ν' ἀναπνεύσω.

— Καὶ τί παρατηροῦσατε;

— Τίποτε. Εἰς τόσον σκότος τί ἠδυνάμην νὰ διακρίνω;

Ἐκεῖνος τῆς ἐκράτησε τὰς δύο χεῖρας. Πόσον ἔκαιον! μετ' ὀλίγον εἶχον καταστῆ παγεραί. Ζητεῖ νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα της, ἀλλὰ τὸν ἀποφεύγει. Ἀποσύρει τὰς χεῖράς της καὶ τοῦ διαφεύγει. Ὁ Ἰάκωβος τὴν παρηκολούθησε μετὰ γοργὸν βῆμα.

— Προσέξατε, Ἰάκωβε, προσέξατε, τῷ εἶπε. Συλλογισθῆτε τί κάμνετε.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ Μάρθα ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της· ἐφόρει ἀκόμη τὰ λευκὰ ἐνδύματα τῆς τελετῆς. Ἐστάθη ὀλίγα λεπτὰ καὶ ἐφάνη παρατηροῦσα.

— Ἐχάθημεν, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰσαβέλλα καὶ εἰσηλθε βιαστικὴ εἰς τὸν Πύργον.

Ὁ Ἰάκωβος τὴν ἐμιμήθη καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

22. Ἡ θυσία.

Παρήλθον δύο μῆνες. Ἡ Μάρθα ἐφαίνετο εὐτυχῆς, φαιδρά, ἀνύποπτος. Ἡ Ἰσαβέλλα, ὅσῳ ἐβλεπε τὴν ἀδελφὴν της τοιοῦτοτρόπως, τὸσῳ καὶ περισσότερον παρηγορεῖτο.

— Δὲν ἀντελήφθη τίποτε ἡ Μάρθα, ἐσκέπτετο ἡ Ἰσαβέλλα καὶ προσέειπε:

— Τὸ καὶμένο τὸ κορίτσι! πόσον θὰ κατεστρέφετο ἡ εὐτυχία του ἀπὸ μίαν ἀνοησίαν τοῦ Ἰακώβου, ἡ εὐτυχία, τὴν ὁποίαν μεθύσιαν τῆς καρδίας μου ἐπέτυχεν!

(ἀκολουθεῖ)

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς: ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.
Τὸ καλλίτερον δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς: Μία ἐνδυμῖα τοῦ Οἴκου ΤΙΡΙΓΓ.

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

‘Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος ὡς πρωτόστην ἐντολήν του ἐδίδαξε τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν, μετὰ παρθέλευσιν δύο χιλιάδων περίπου ἐτῶν εὐρίσκει τοὺς ὁπαδοὺς καὶ κήρυκας τῶν ὑψηλῶν ἠθικῶν διδασκασμάτων του εἰς πρωτοφανῆ ἀλληλοσπαράγγον, εἰς αἱματοκύλισμα, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει τοὺς χρόνους τῶν ἀνατριχιαστικῶν τῆς πρωτογόνου ἐποχῆς αἱματοχυσιῶν. Ἡ σοφὴ καὶ ἀνεπτυγμένη Εὐρώπη, λεπτυνθεῖσα, ὅσον καμμία ἄλλη χώρα, ἀπήτησε κατὰ καιροὺς τὴν σοφίαν καὶ τὴν λέπτυνσίν της νὰ ἐπιβάλη καὶ εἰς ἄλλους πλὴν ἐξημερωθέντας λαοὺς τῶν λοιπῶν ἡπείρων. Δὲν ἠνέχθη τὰς ἀνθρωποθυσίας τῆς Δαχομαίης, οὐτε ἐπέτρυνε τὴν αἱματοβαφῆ λατρείαν τῶν Ζουλοῦ καὶ τῶν Ὀτιεντότων, καὶ διὰ τοῦτο διὰ τῶν ἱεραποστόλων ἢ τοῦ τηλεβόλου ὑπεχρέωσε τοὺς ἀγροίους ἢ ἡμιαγροίους τῶν ἀποικιῶν της νὰ ρυθμισθοῦν σύμφωνα μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ κηρύγματα.

Καὶ ἴσως μὲν ὅλοι οὗτοι ἢ καὶ μέρος αὐτῶν νὰ κατενόησαν τὴν ἀξίαν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κηρύγματος, ὅσον δὲν κατορθώθη νὰ τὴν ἐννοήσουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κήρυκες του. Ἄν ζητήσωμεν δὲ καὶ παραδείγματα, δὲν θὰ εἶναι δύσκολον νὰ εὕρωμεν αὐτὰ εἰς τὴν Δημοκρατίαν τῆς Λιβερίας, ἢ ὁποῖα, σφηνωμένη εἰς τὸν κόλπον τῆς Γουινέας τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ ἀγρίων καὶ ἡμιαγρίων, ὄχι μόνον εἰς τὸν τόπον της λάμπει ἀπὸ τελείως καὶ κλιῶς ἐννοούμενον πολιτισμόν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν ἔχει ἀποστείλει μέχρι τοῦδε ὄχι ὀλίγους μαύρους σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονάς της.

Εὐρωπαϊοὶ ἱεραπόστολοι καὶ ὀπλίται ἔχουν μεταδώσει εἰς αὐτοὺς τὴν σημερινὴν ζήλευτὴν ἀκμὴν τους. Καὶ ὅμως, οἱ περιφρονητοὶ διδάσκαλοι των, οἱ μοναδικοὶ δῆθεν κατὰ τελείωσιν καὶ ἐξανθρωπιστικῶν κήρυκες, αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι μεταξὺ ἄλλων ἐδίδαξαν, ὅτι πρέπει νὰ ἀγιάζωμεν τὰς ἡμέρας τοῦ Κυρίου καὶ τὰς ἄλλας ἐορτάς, αὐτοὶ ἀκριβῶς κατὰ τὴν πολυσήμαντον ἡμέραν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εὐρίσκονται ὄχι εἰς τὰς ἐστίας των, ὄχι μεταξὺ τῶν προσφιλῶν των, οὐτε εἰς τοὺς εὐκτηρίους οἴκους των, ἀλλ’ εἰς τὰ χαρᾶκώματα, εἰς τὰ ταχύσκαπτα καὶ εἰς τὰ προχώματά των, τὸ πῦρ καὶ τὸν σιδηρὸν ἐξαπολύοντες κατὰ τῶν ὁμοφύλων καὶ τῶν ὁμοδόξων των.

Βιρύηχοι, ὅσον καὶ συγκινητικοὶ σημαίνουν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τὴν μεσονύκτιον ἀκολουθίαν τῶν Χριστουγέννων. Ἀλλὰ, ποῦ οἱ λατρευταὶ τοῦ γεννωμένου υἱοῦ τοῦ Θεοῦ; Ὅποια εἰρωνεία! Ἐνῶ τὰ χεῖλη τοῦ ἱερέως θὰ ἀναγγέλλουν τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», τὰ σπράπνελ καὶ αἱ ὁμοβρονταὶ τῶν μυδραλλιοβόλων ἀσπλαγχνώτατα θὰ θερίζουν μὲ τὸν διαβολικώτερον ἐξολοθρευτὸν ἐκείνους, ἐπὶ τῶν ὁμοίων ἐβασίσθη ἢ ἐξάπλωσις τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν.

Καὶ τὰ χεῖλη τοῦ ἱερέως περίλυπα θὰ σταματήσουν βεβαίως, ὅταν τὰ δακρυσμένα μάτια του μέσα εἰς τὸ ἀραιὸν ἐκκλησιαστικὸν ἀντικρῶσιν ὄχι τὰ ἀρρενωπὰ ἐκεῖνα πλάσματα, τοὺς σιδηροὺς βραχιόνας, μὲ τοὺς ὁποίους σφυρηλατεῖται ἢ ἀκμὴ καὶ τὸ μεγαλεῖον κάθε χώρας, ἀλλὰ τὰ συντριμμένα ἀπὸ καταστροφῆν, τὰ ἀσθενικὰ ὄντα τῶν κληρῶν καὶ τῶν ὄρφανῶν, τὰ ὁποῖα, μὲ τὸ πένθος εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰ χεῖλη, ἤλθον, ὄχι νὰ χαροῦν διὰ τὴν κοσμοσωτήριον Γέννησιν τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ διὰ νὰ εὕρουν σχετικὴν ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν διὰ τὸν θάνατον τῶν πολυτίμων ὑπάρξεων των, ἐκεῖ, ὅπου τὸ τηλεβόλον νεκρὰ σωριάζει τὰ τελειότερα ὄντα τῆς θεῆς δημιουργίας.

Καὶ θὰ ἐπιστρέψουν στὴν ἐστίαν των, πλουσίαν ἢ πτωχὴν, διὰ νὰ αἰσθανθοῦν ἀκόμη περισσότερον τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Τολστόι, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν: «Ἡ εὐτυχία, τὴν ὁποῖαν μᾶς δίδει τὸ ἄρσενον καὶ ὁ ἀπὸς, εἶναι πεπερωμένον φαίνεται, κάθε τόσον νὰ θυσιάζεται εἰς τὴν σκληρότητα καὶ τὴν κατὰστροφὴν τοῦ τηλεβόλου καὶ τῆς σπάθης· στέρησις, ἢ ὁποῖα ἐπληθήθυσσε πέρα ὡς πέρα.

‘Ασ...

Ἐκαθήμεθα στὸ ἴδιο σπιτί, ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου Κώστας. Ἐχω ἀναγνώσει, ὅτι καὶ εἰς τὴν φιλίαν ἀνάγκη νὰ ὑπάρχη κάτοιο ὄριον, διὰ νὰ μὴ ἐπέρχεται κορεσμός· καὶ ὁμοῦς τολμῶ νὰ διακηρύξω, ὅτι ἡ ἰδική μου φιλία δὲν εἶχε κανένα ὄριον· ἦτο μία σωστὴ ἀδελφοποίησις, μία ἀλληλολατρεία.

— Βρὲ Κώστα, τοῦ λέγω μὰ μέρα, ἔρχεσαι ν’ ἀγοράσωμεν ἓνα κοῦρκο;

— Νὰ τὸν κάνωμε τί;

— Περιέργως εἶσαι· θὰ τὸν θρέψωμε διὰ τὰ Χριστούγεννα!

— Κι’ ἐπειτα;

— Ἐπειτα, θὰ τὸν σφάξωμεν, καὶ θὰ τὸν δώσωμεν στὴν σπιτονοικοκυρὰ νὰ μᾶς τὸν ἐτοιμάσῃ.

— Δὲν βαριέσαι, ἀδελφέ! ξεύρεις τί σκοουτοῦρα εἶναι; Ἐνας κοῦρκος, φίλε μου, θέλει τόσα, ὅσα κι’ ἓνα παιδί, καὶ κατὰ περισσότερον μάλιστα· γιὰ φαντάσου, ὅτι ὑστερα ἀπὸ κάθε γέυμα, τοῦ χρειάζονται καὶ ἐπιδόρπια! Μὴ γελᾷς, σὲ παρακαλῶ· ἀνάγκη νὰ τοῦ διδῆς καρυδάκια· καὶ κατὰ ἄλλο, ἀκόμη χειρότερο: τὸ παιδί ἠμπορεῖ νὰ τὸ γελᾷσῃ καὶ μὲ κούφια καρύδια, τὸν κοῦρκο ὁμοῦς ὄχι! αὐτὰ τὰ λέγει ἡ «κουρκοτροφία» (κατὰ τὸ ὀρνιθοτροφία), ἢ ὁποῖα βισίζεται βέβαια σὲ πειράματα, σὲ παραδείγματα.

Καὶ ὁ φίλος ἤρχισε ν’ ἀπαριθμῆ χίλια δύο θαυμάσια πράγματα περὶ κοῦρκου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ὡς τώρα ἤξευρα νὰ κρίνω μόνον, ὡς εἶδομεν, θαυμάσιον, καὶ τίποτε περισσότερον.

Μὲ πολλὰς παρακλήσεις, κατάρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ τὸν καταλείψω· ὁ κοῦρκος ἠγρόρασθη, καὶ μετεφέρθη στὴν κουζίνα, διὰ νὰ κρατῆ συντροφιά ἐνὸς ἄλλου κοῦρκου, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀγοράσει ἡ σπιτονοικοκυρὰ, κι’ αὐτὴ διὰ τὰ Χριστούγεννα.

Οἱ δύο κοῦρκοι (ἄγνωστου γένους, παρακαλῶ) ἐμεγάλωνον μαζύ, μιμνάζοντες ἀκριβοδικαίως πᾶν τὸ αὐτοῖς ριπτόμενον, χωρὶς φιλονεικίας καὶ χωρὶς βρισιδία πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ κατόρθουν βέβαια δύο ἄνθρωποι εἰς τὴν ἴδιαν εὐρισκόμενοι θέσιν!

Τὰ Χριστούγεννα ἐφθίσαν ἀμφοτέρω δέ, ἔχοντες ἀποτέρας ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λησυν ἀπὸ κανένα αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἐβλέπαμεν καθαρὰ καθαρὰ, σὰν μέσα σ’ ἓνα πελώριο πανί κινηματογράφου, τὰς ζωηρότερας εἰκόνας τοῦ χωριοῦ, εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι ἀποτυπώνονται μὲ τόσην ἐπιμονὴν στὸ μυαλό μας, καὶ δὲν βγαίνουν πλέον, παρὰ μαζύ μὲ τὴν ψυχὴν μας!

Ἀλήθεια! μὲ τί ἀκαταμάχητον δύναμιν εἶναι ὄπλιον αἱ παιδικαὶ ἀναμνήσεις!

Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ λησμονήσῃ τὸν γλυκὸν ἦχον τῆς καμπάνας, ποῦ ἀντηχεῖ μὲ τόση γλύκα ἐκεῖ κάτω στὸ χωριό, σὰν ψιμφοῖα ἀπόκοσμη, βγαλμένη ἀπὸ τὰ χεῖλη μυριάδων ἀγγέλων!

Κι’ ἐκεῖνο τὸ χλωμό, τὸ σιγοτρέμον φῶς, ποῦ ρίπτουν αἱ κανδήλαι τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ὀλοστρόγγυλα καὶ μικρὰ παραθυράκια τοῦ θόλου, ποῦ λὲς καὶ εἶναι τὰ μάτια τοῦ θεοῦ Βρῆφους!

Κι’ ἀκόμα! κι’ ἀκόμη! Νὰ ἢ γιὰ μὲ τὸ ἀκοινισμένο τὸ μαχαίρι, ποῦ ἀστράφει σὰν ἀσημένιο, σπεύδουσα νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ κρὸ πολλοῦ καταδικασθέντα πουλερικά! Κι’ ἀκούω τὰ φοβισμένα κικαρίσματα τοῦ καταδικασθέντος πετεινοῦ, ποῦ διαμαρτύρεται μόνος του (οἱ πετεινοὶ, βλέπετε, δὲν ἔχουν ἀνάγκη δικηγόρου) σὰν νὰ λέγῃ:

— Καλὰ, βρὲ ἀδελφέ! ὁ Χριστὸς ἐγεννήθηκε, ἀλλὰ τὸ κεφάλι μου ἐμένα τί σὰς πταίει;

Ἔ! χρόνια εὐτυχισμένα! γιὰ νὰ φεύγετε τόσον γρήγορα!

Ἡ εἴσοδος τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μᾶς ἀπέσπασε τῶν ὄνειροπολήσεων. Ἦτο κατάλωμη καὶ φοβισμένη· ἐσυμπεραίναμεν, ὅτι καὶ δυσάρεστον θὰ συνέβαινε.

— Τί τρέχει λοιπόν, κυρί; τὴν ἠρώτησα.

— Ὁ κοῦρκός σας, παιδί μου... ὁ κοῦρκός σας ψόφησε!

— Τι ἔκανε, λέει; Φοβερὸν τὸ ἄγγελμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, τόσῳ δὲ μᾶλλον φοβερὸν, ὅσῳ ἀπιδεικνύει τὸν ὄλον, τὸν ὁποῖον παιζει καὶ ἐδῶ ἢ ἀχαριστία!

Βεβαίως, ὁ μακαρίτης ἠμποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ περιμένῃ μὴ μέρρα ἀκόμη, πρὶν προβῆ εἰς τὸ

Ἀφίξεις.— Ἀφίκετο τὸ Σάββατον ἐξ Ὁρδοῦ ἡ κυρία Ἀδελαΐς Λέμυ, μήτηρ τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τραπεζίτου κ. Φλωριμὸν Λέμυ.

— Ἐκ Κερασούντος ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν μας, προειθέμενοι νὰ ταξιδεύσωσιν εἰς Εὐρώπην, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Πισάνη.

— Ἐκ Σάμσου ἀφίκετο ἡ κυρία Μαριάνθη Σισμάνογλου μετὰ τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς της.

— Ἐπίσης ἐκ τῆς ἰδίας πόλεως ἀφίκετο ὁ κύριος Π. Ἀντωνιάδης καὶ Α. Μοσχοβέλλης.

— Μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς εἶδον ἐπανελθόντα, κατόπιν τετραμήνου ἀποδημίας ἐν τῇ γεντειρῇ του, τὸν ἐξ Ἠπείρου αἰδεσιμ. Γεώργιον Πούλιαν, διευθύνοντα τὸ ἐν Σισλῇ νεκροταφεῖον. Ὁ ἀληθὴς οὗτος λευτεῖς τιμᾷ τὸν ἱερὸν κλῆρον τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος, λὴν δὲ δικαίως, διὰ τῆς εὐσυνειδήτου ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων του, ἐπισπᾷ τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν πάντων τῶν ἐπισκεπτομένων τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον χώρον.—Χ.

Ποδοσφαιρικὸ ἀγῶν ἐλαβε χώραν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Μακρίκοι μεταξὺ δύο Ταταυλιανῶν Σωματείων, τοῦ παλαιμάχου Ἀθλητικοῦ Συλλόγου «Ἡρακλῆς» καὶ τοῦ ἀξιολόγου Σωματείου «Ἀστῆρ». Ἐπειδὴ διὰ πρώτην φορὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀναμετρηθοῦν τὰ ἐν λόγῳ δύο Σωματεῖα, ὀλόκληρος ὁ ἀθλητικὸς κόσμος τῶν Ταταούλων, Μπέγιογλου καὶ Βοσπόρου εἶχε κατακλύσει τὴν πεδιάδα Μακρίκοι, διὰ νὰ χειροκροτήσῃ τοὺς ῥωμαλέους ἀθλητὰς τοῦ «Ἡρακλέους» καὶ τοῦ μικροῦ μὲν το δέμις, ἀλλὰ διμηνίους χειριστὰς τῆς ποδοσφαίρου ἀθλητῆς τοῦ «Ἀστῆρος». Καὶ ἐχειροκρότησε καὶ ἐθαύμασε τοὺς ἀθλητὰς τοῦ «Ἀστῆρος», οἵτινες ἀνεδειχθησαν νικηταὶ μὲ 2 τέρματα ἐναντι ἐνός.— Μακρίκοῦλους.

Κινηματογράφοι.— Ὁ κινηματογράφος τῆς «Προόδου» τῶν Ταταούλων, ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν Χριστουγέννων θὰ διοργανώσῃ καὶ ἐκτακτοὺς ἡμερῖδας, μὲ σπανίας τελειότητος ταινίας καὶ μὲ τὰς καθημερινὰς τιμὰς. Εὐκαιρία μοναδικὴ διὰ τοὺς Ταταυλιανούς.

— Εἰς τὸν κινηματογράφον «Σαντράλ» τῆς διόδου Συρίας πάντοτε νῆαι καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ τὰ ἄλλα γεγονότα τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ καὶ δράματα ἀστυνομικὰ ἢ κοινωνικῆς ὑποθέσεως καὶ φάρσας, μὲ τοὺς καλλιτέρας κωμικοὺς τῆς Εὐρώπης ποιικίλουν πάντοτε τὸ πρόγραμμα. Τελεῖ καθ’ ὅλα ἀπόλαυσις καὶ τέρψις.

τραγικὸν αὐτὸ διάβημα. Στὸν βρόντο λοιπὸν τόσα ἔξοδα, τόσες περιποιήσεις! τὸν ἀχάριστον!

Βλασφημῶντες καὶ καταρώμενοι, μετέβημεν στὴν κουζίνα, διὰ νὰ διοῦμε μὲ τὰ μάτια μας ὅτι ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἐκ στόματος μᾶς εἶπε.

Πράγματι, ἐκεῖ κάτω στὸ χῶμα ἔκειτο νεκρὸς ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς κοῦρκους, μὲ κατὰ μάτια ἀνοικτά, θιμβά-θαμβά, σὰν γυαλί σκονισμένο, λέγω δὲ ἀνοικτά, διότι ὁ σύντροφός μου, μὴ ἔχων κἀνὲν συμπέρον, δὲν τοῦ τὰ ἔκλεισεν, ὅπως θὰ ἔκαμνεν ἔξαφνα ἓνας ἀνεψιὸς στὸν πολυαγαπημένον καὶ πλοῦσιον θεῖόν του!

Τώρα ἠγέρθη τὸ ζήτημα ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο κοῦρκους ἦτο δικός μας: ὁ ψύφιος, ἢ ὁ ζωντανός! Καὶ οἱ δύο ἦσαν ὁμοῖοι, τοῦ ἰδίου μεγέθους, καὶ τοῦ ἰδίου χρωματισμοῦ, διότι πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι οἱ κοῦρκοι δὲν ἠσπάσθησαν ἀκόμη τὴν τέχνην τοῦ βάφεισθαι μὲ πινέλο, ὅπως οἱ ἄνθρωποι!

Γέλος, ἐπειδὴ ἡ λύσις αὐτοῦ τοῦ προβλήματος δὲν ἦτο καὶ τόσον εὐκόλος, καὶ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς ἰσχυρίζομένης, ὅτι ὁ ἰδικός της ἦτο ὑπὸ ἐγγύησιν, ἠναγκάσθημεν νὰ τῆς μετρήσωμεν γρόσια 20 διὰ τὸν ζωντανόν, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μᾶς τὸν παραθέσῃ ἐτοιμόν.

Πράγματι τὴν ἐπιύριον, ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, ὁ κοῦρκος ἦτο ἐκ τῆς τῆς τὰ θέλετε; τὸν ἐφάγαμε, ἀλλὰ τὴν ἐπιύριον καὶ οἱ δύο χεῖρι μὲ χεῖρι ἐτρέχαμε στοὺς ἱατροὺς!

Κατόπιν ἐμάθαμεν τί εἶχε συμβῆ ἡ σπιτονοικοκυρὰ μᾶς τὴν εἶχε φέρεῖ θαυμάσια!

Ἐπῆρς τὰ 20 γρόσια, ἔφαγε καὶ τὸν κοῦρκο τὸν ζωντανόν, εἰς ἡμᾶς δὲ εἶχε παραθέσει τὸν... ψύφιο!

Εἶναι γεγνός, ὁποῖος ὁμοῦς δὲν πιστεύει, ἠμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ κατὰ τὴν ὁδὸν Γιαζιτῆ

Βουρδουλεύς.

— Κάτι στενοχωρημένο βλέπω τὸν ἀφέντη σου ;
 — Ναί, ἔχει χρηματικὲς στενοχώριες καὶ ὁ θεὸς του δὲν τὸν ἐβοήθησε.
 — Τί; θὰ τοῦ ἔδινε παραδες ;
 — Ὅχι... θὰ πέθαινε.

Ἐξέρχεται ἀπὸ ἐφτεϊνὴν... διασκεδάσιν.

— Πολὺ μεγάλο γράμμα μοῦ στέλλει ἡ κόρη μου μ' ἴλο αἰσθημάτων ἑξάπαντος, στὸ ὑστερόγραφο τοῦ θὰ μοῦ γυρεύη καινούριο κοστοῦμι.

— Τὸ φλυτζανάκι λέγει, κορίτσι μου, πῶς θὰ χυς πολὺ καλὴ τύχη. Κάποιος νέος ξετρελλαίνεται γιὰ σένα. Θὰ σὲ πάρη, μὰ θὰ σὲ ζουλεύη...
 — Ἐ, τί νὰ γίνῃ! αὐτὰ τραβοῦνε ἡ εὐμορφες.

— Κολλᾶ λένε, οὐ ὁ γέμος συμπληρῶνει τὸν ἄνθρωπον. Οἶδίποτε αἰσθάνθηκα νὰ ἔχω τόσο βαρὺ κεφάλι, ὅσο ὑπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πανδρεύθηκα.

— Πῶς πάνε ἡ δουλειές ;
 — Ἄνοιξα προχθές ἓνα μαγαζὶ.
 — Μὲ τί κεφάλαια ;
 — Ὅχι μὲ κεφάλαια, μὲ ἀντικλεῖδι.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ὅπως ἢ ἄλλως, ἐφθάσαμεν καὶ εἰς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Λίγο ὁμοῦ ἀκόμη, καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ μᾶς εὕρισκεν εἰς φάτιν ἐπὶ ὄχθου καὶ τὰ ρέστα, διότι ἡ ἀκριβεία τῶν ἐνοικίων καὶ ὅλης τῆς ἄλλης ζωῆς μας, ἐκεῖ ἀκριβῶς μᾶς ὀδηγεῖ.

Ω

Καὶ ἓνας διάλογος :
 — Καλὴ ἡμέρα, κύρ Δημήτρη, καὶ τοῦ χρόνου.

— Εὐχαριστῶ, τί τρέχει ;
 — Πασχαλιὰ, ἀδελφέ, δὲν θὰ πασχίσῃς ;
 — ὦ, ἐγὼ ἔχω πα-σκάση πρὸ καιροῦ.

Ω

Μόνον αἱ κυρίαί μας καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, σὰν αἰώνια θηλυκά, δὲν σκοτίσθησαν. Ἐκαμαν ὅλα τὰ τυπικὰ χουσιμέτια των, λούσθησαν, μοσχομυρίσθησαν, ἐφόρεσαν τὰ μοδάτα λουσαῖ των καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Διατί ;

Διὰ τὰ σασαιλέοις ἐπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ οὐπαντες κόσμου, καὶ τοῦτο, διὰ τὰ γίνῃ κάποια εὐκολία νὰ ἔρχονται μέδες ἀπὸ τὴν ἀσασιασμένην Ἑδέωαν. Ἄς γίνῃ ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ αὐτὴ ἡσυχία τοῦ κόσμου καὶ ἄς εἶναι γιὰ τὸ χατῆρι τῆς μόδας τῶν θηλυκῶν μας.

Τὴν ἐβδομάδα ταύτην κυκλοφορεῖ :

Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
(ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥ)

“ΞΕΦΟΥΡΝΙΣΜΑΤΑ”
ΕΥΘΥΜΟ-ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
τοῦ 1915.

Γελοιογραφίαι, σκίτσα, τύποι, φαντασίαι, πορτραῖτα κλπ. ὅλα τοῦ Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἐπισημασμένη, γραμμένη μὲ χιοῦμορ ἀφάνταστον ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους εὐθυμογράφους τῆς πόλεως μας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του.

ΤΙΜΗ : Ἐνταῦθα γρ. 3.

Ἀπραξία μεγάλη παρατηρήθη καὶ εἰς τὸς γνωστὰς ἀποθήκας κρασιῶν καὶ ἄλλων λιγερῶν ἢ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Εἰς ἐν ἀπὸ αὐτὰ μία διαφήμις προῦπέσχετο, ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν μὲ μιὰ δεκάρα νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς πρωτοφανῶς σπάνια καὶ καλὰ κρασιά. Καὶ ἓνας φτωχούλης, πρὸ ἐδιόβασε τὴν διαφήμισην, ἠκούσθη μυρομυρίζων :

— Μωρ' ἐμεῖς δὲν τὸν ἔχουμε γιὰ σαλέπι, κι' αὐτὸς μᾶς πουλεῖ ρεκλάμες.
 Πολὺ σωστὸ, κατόπιν τῆς σημερινῆς ἀξίας μᾶς δεκάρας.

Ω

Ὅπως ἂν περᾶσιν καὶ αὐτὸ, ὅπως περᾶσαν τόσα καὶ τόσα. Αὐτὰ ἔχει ὁ παληόκαμος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐνα ποτήρι κρασί ἐπὶ τέλους θὰ ζεστάνῃ τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ μᾶς κόμη νὰ ξεχάσουμε τὰ μεράκια καὶ τῆς μίζερίας μας καὶ νὰ ἀλληλοευχηθοῦμε χρόνια πολλὰ. Αὐτὸ κόμνω κι' ἐγὼ σ' ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγιώστας τοῦ «Ἀπ' Ὅλα».

Καὶ τοῦ χρόνου...

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

Κυρίαί,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Φραιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Μπέγιογλου, 77) δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΦΕΛΙΣΙΑ
 Ὁ ἰατρός **Α. Σ. ΜΙΣΙΡΑΣΓΛΟΥΣ**
 Χειροῦργος τῶν Ἐθνικῶν Νοσοκομείων
 Λέγεται : Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν,
 2-5 μ.μ., εἰς τὸ φαρμακεῖον Νικοπόθη, Γαλατᾶ.
 Γενὴ Γιλ, ὄφ. 11 (παιαπλεύτως τοῦ Co-opérative)
 τοῖ 5-7 μ.μ. ἐν τῇ κατοικίᾳ : Péra, rue
 Rodolphe. No 23, appart. No 1.

ΑΓΝΟΝ ΕΓΧΩΡΙΟΝ ΟΙΝΟΝ

δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε

ἀπὸ τὴν Ἀποθήκην

« Ο ΑΠΟΛΛΩΝ »

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Δ. ΣΑΡΡΗ

ἐν Ταταούλοις, Τεσσαρὲς Μειδάν.